

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties begrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Lief zijn

Zoals een hoop kringen bezorgd ook Romania haar kringblad, 't Pyromaanje, ter bespreking aan Veto. Dat jullie commentaar over 't algemeen positief uitval kunnen we best waarderen trouwens.

We wisten echter niet dat jullie ons blad van zo'n hoog niveau vonden dat jullie het maar meteen in een ASR-dossier gestopt hebben. Immers, tot mijn stomme verbazing (en die van de KrUL-medewerkers) bevond mijn artikel over KrUL zich, nauwelijks enkele dagen na de publicatie, integraal in de ASR-nota aan de RvS. Het werd aan alle leden bezorgd, en werd gebruikt als argument om aan KrUL een subsidie toe te kennen.

Op de eerste plaats zie ik niet in waarom een kritisch artikel, geschreven in mijn persoonlijke naam, als argument tegen de KrUL-onderwijswerking zou moeten dienen. Zeker niet als dat het enige argument is. Het toont enkel aan dat ikzelf ernstige vragen heb bij de huidige structuur en werkingsspan van de KrUL. Daarmee is echter op democratische wijze beslist en dat respecteer ik dan ook. Dat ik desondanks mijn argumenten nog eens op een rijtje wil zetten mag niet misbruikt worden als wapen tegen de KrUL.

Ten tweede brengt wat jullie gedaan hebben mij binnen de KrUL in een verdomd moeilijke positie: een artikel van een CO-lid wordt, zonder dat ik daarvan op de hoogte ben, door de ASR gebruikt om de KrUL zonder geld te zetten. Dat lijkt mij een weinig faire praktijk, die zeker niet van aard is om KrUL en ASR dicht bij elkaar te brengen. Jammer, vermits we nog steeds dezelfde belangen te verdedigen hebben.

Clem Robyns

Nvdr.: Op de eerste plaats zien wij niet in waarom iemand in een open publicatie stelling wil nemen, maar achteraf niet geciteerd wil worden.

Op de tweede plaats zien wij niet in waarom Clem Robyns er bezwaren tegen heeft dat KrUL zonder geld wordt gezet, als hijzelf van oordeel is dat hun werking nergens op trekt.

Het artikel van Clem is helemaal niet het enige argument van ASR, maar eerder een bewijs dat de reeds lang geformuleerde en nog steeds geldende en bekende kritieken van ASR op de KrUL niet uit de lucht gegrepen zijn.

Van vis tot mens

Als weinig trouw lezer van uw onvolprezen blad las ik met veel genoegen Uw artikel "Uit Het Rijke Roomse Leven" dd. 27 februari 1986.

De intelligentie van de mij bekende procureur des konings in aanmerking nemende kan ik mij voorstellen dat die in Brugge in 1868 het verschil tussen een lijk en een graf niet kende. Wanneer U zelf vaststelt dat Virginie overlijft, pas gestorven is en dat de instemming van de echtgenoot (of weduwnaar?) relevant is, en daarna pas de bij het drama aanwezige overlevenden naderwet dat het overlijden nog niet door een dokter is vastgesteld, lijkt mij dat een beetje muggenzifterij: een beetje bekwam medicus kan echt wel vaststellen, of een operatie vóór of na het overlijden van de betrokkene heeft plaatsgevonden, en kennelijk is er een medisch rapport van gans het gebeuren opge maakt.

Het meest amusante vind ik echter de vraag: "Maar hebt U eigenlijk

biologische argumenten? Ik dacht dat een foetus in zijn bestaan alle stadia van de evolutie doorliep, van vis tot mens." Die foetale evolutie is immers maar een metafoor: de voor de darwiniaanse evolutie noodzakelijke mutaties zijn voor de foetus ongewenst en onnodig.

Eén van de twee: of Eddy Daniels wist dat zijn vraag baarlijke nonsens inhield — en in dat geval vind ik het discussiepunt te ernstig om iemand zo in de tang te nemen — of hij wist het niet — en in dat geval raad ik hem toch wel aan geen "biologische" stellingen te ponsen zonder kennis van elementaire biologie.

Nog één punt: hier te lande is de vroedvrouw paramedica, maar elders kan zij (of hij) een medisch beroep hebben; de verloskundige is daar even medisch als de geneeskundige of de heilkundige (chirurgijn). Ik weet niet, hoe de toestand in 1867 in Aerttrycke was: misschien was de vroedvrouw zelfs bevoegd een overlijden vast te stellen!

Mathijs Kortmann

Nvdr.: 1) Er werd geen "biologische stelling geponeerd," er werd een vraag over biologie gesteld, die niet beantwoord werd, ook niet in uw brief.

2) Er werd niemand "in de tang genomen." Het interview met McCormick werd bijgewoond door Jan Kerkhofs en deze heeft voor publicatie de tekst, met medeweten van McCormick, nagelezen en goedgekeurd.

3) De eigenlijke vraag blijft: hoe komt het dat de katholieke wereld in het abortusvraagstuk wel over een absolute moraal beschikt, die zij via de wegeving ook aan andersdenkenden opdringt, maar in haar eigen leer rond het doopsel niet consequent is met de eigen morele normen?

Video in Alma II

De Volksunie-jongeren K.U.Leuven (VUJO-KUL) willen een aantal opmerkingen maken i.v.m. de recente installatie van een video in Alma II.

We vinden het ronduit droevig dat een prachtig en veelzijdig medium wordt misbruikt voor zuiver commerciële doeleinden. VUJO-KUL protesteert dan ook tegen het gebruik van de video zoals dat thans het geval is in Alma II.

Publiciteit moet niet a priori als "slecht" of "vies" worden veroordeeld. Het moet echter een middel blijven en mag nooit een doel op zich worden.

Indien het 1/4 tijdsdeel reclame werkelijk een financieel steuntje betekent voor de Alma en indien daarmee een prijzenstijging kan voorkomen worden, zijn we desnoods nog bereid om een portie reclame bij onze maaltijden te slikken. Op voorwaarde evenwel dat de resterende 3/4 videotijd op een zinvolle wijze wordt aangewend. Dit is nu duidelijk niet het geval. De aangehouden filmpjes staan volledig in funktie van de reclame. Om de aandacht gaande te houden, worden bewust fragmenten geselecteerd die op sensatie berusten: geweld toert de boventoon. De kwaliteit van de "clips" is doorgaans zeer pover.

We ergeren ons bovendien aan de opdringerigheid waarmee deze clips worden voorgeschooteld. U kon verkleijde geen betere plaats kiezen, vlak boven de hoofden van de studenten waar ze noodgedwongen moeten wachten. Studenten zijn nog altijd geen kijklieve waarom men zomaar alles mag uitproberen.

VUJO-KUL meent dat de video in Alma II op een meer verantwoorde en studentvriendelijke manier kan benut worden. De Alma is tenslotte toch een studentenrestaurant en niet een doordeweeks treinstation. De verschillende sport-, cultuur- en andere verenigingen van en voor de studenten zouden van de video prachtig gebruik kunnen maken. Al is het maar om bepaalde manifestaties aan te kondigen. We denken bijvoorbeeld aan de programmatie van 'tStuc, de stadsschouwburg, het universitair koor, het studentenangfeest, de 24-uuroloep, de kwistaxenzoo, enzovoort. Kan de thans zo goed als werkloze Audio-Visuele Dienst van onze universiteit hiervoor niet aangesproken worden? Tenslotte mag men niet vergeten dat de Alma eisende partij is in de

onderhandelingen met commerciële firma's.

Tevens wil VUJO-KUL als Vlaams-nationale vereniging wijzen op het klakkeloos binnenstromen van Angelsaksische cultuurpatronen. Onze samenleving is al genoeg "veramerikaniseerd" en onze eigen Vlaamse en Nederlandse cultuur wordt reeds genoeg verloochend. De Alma, die zichzelf opeert als promotor van de "sociale cultuur", is blijbaar gezwicht voor de verlokkingen van de individualistische "clipcultuur".

Wij hopen dat U met onze grieven en voorstellen rekening houdt.

Namens VUJO-KUL
Erwin Meulepas

Meningen spuien of spuiten?

Ik wou graag een aantal vaststellingen maken bij het artikel van Eddy Daniels in vorige Veto over het spuiten van slogans:

1) Spuiten bestempelen als "semi-terroristisch" gedrag vind ik zwaar overdreven en onrecht; "(semi)terrorisme" is volgens mij nog steeds gedrag waarbij het leven of de veiligheid van mensen in het gedrang komt, en spuiten is nog steeds een geval van "zaakbeschadiging". Zulke termen gebruiken komt neer op zelf kriminaliseren, vind ik.

2) "Er zijn nog ontzettend veel kanalen om controversiële meningen naar buiten te brengen", meent de schrijver van het artikel. Ik zou dit heel sterk willen relativiseren. Onze voor 80% (of meer?) rechtse pers VERZWIJGT of VERTEKENT verschrikkelijk veel informatie.

In Leuven heb je een toelating nodig om pamfletten uit te delen in de straten, mensen die dit deden aan het station zijn reeds herhaaldelijk opgepakt, zelfs straattonnel wordt op die manier bestraft. De mensen van de zaterdagse stiltecircel zijn al een keer opgepakt omdat hun driemaandelijke toelating één week verlopen was, een gelijkaardige actie omheen het oorlogsmonument aan het station werd ook al door de politie gestopt.

3) Of de fundamentele vrijheden in het gedrang komen, kan ook bediscussieerd worden. Ik ben niet voor geweldadige acties, maar staten zijn altijd de grootste terroristen geweest.

4) Of we echt niet een land "onder vreemde bezetting" zijn, durf ik gezien de USA-kolonie in het Waalse dorpje Florennes ten zeerste betwijfelen.

5) Uit dit alles gaan konkluderen dat slogans op muren spuiten de ideale actie is, is nog een andere kwestie. Bijvoorbeeld mensen die voor een nogal "zuivere" vorm van burgerlijke ongehoorzaamheid zijn, houden niet erg van "klandestiene" acties, omdat "openheid" van de actie voor hen een vereiste is voor hun kampjes.

6) De "mogelijke consequenties": Hierin geef ik Eddy Daniels voor een groot stuk gelijk. Immers, ik zou het volgende ter overweging willen meegeven: de juridische en politieke diensten zouden een taktiekje op poten kunnen zetten van doelbewust de "verkeerde" personen, mensen van wie we zeker weten dat zij niet gespoten hebben, in voorrechtens te zetten. Op deze manier zouden ze de "echte" spuiters in grote verlegenheid kunnen brengen: moeten we ons nu aangeven of niet? Of, de gevangenen, in zoverre die misschien zouden weten wie het wel gedaan heeft, maar liever geen "verklikker" worden. (cf. het geval Coenen).

7) Als ikzelf bijvoorbeeld anderen zou zien spuiten, zou ik het zeker niet tot mijn "burgerplichten" rekenen dat aan de politie of zo te melden, en ik zou ieder persoon die dat wél zou doen, moreel verwerpelijk vinden. Dat iemand voor zo'n habbekrats in een gevangenis zou terechtkomen, is onverantwoord en waakroepend.

8) Ik kan de estiek van een mooi gerestaureerd gebouw wel ten zeerste waarderen, maar wat met de estiek van een kapot verbrand slachtoffer van een bombardement?

Louis De Meuter

Een voorzichtig debuut

VTK lacht

Dat het geluk soms in een klein hoekje verscholen ligt, bleek weer eens bij VTK's Foto- en Kartoenwedstrijd. Toen de uitslag bekend werd, bedroeg het verschil tussen de eerste twee laureaten slechts één punt. Omgerekend in onze munteenheid was dat één puntje wel goed voor 1000 fr.

Maar laten we het financiële aspect even achterwege en geven we de lezers waar zij in deze inleiding eigenlijk recht op hadden: een woordje uitleg over VTK's Foto- en Kartoenwedstrijd.

De Foto- en Kartoenwedstrijd bestond uit twee onderdelen. Eerste onderdeel was de fotowedstrijd, waarin van de verschillende reeksen (uit de kandidaturen) en specialiteiten (uit de technische jaren — licenties) een originele groepsfoto verwerkt werd. In deze categorie werd maar één prijs toegekend, namelijk 5000 fr.

Het tweede onderdeel bestond uit de kartoenwedstrijd, waarin het leven aan de Fakulteit Toegepaste Wetenschappen aan bod kwam. Hier werden

drie prijzen verdeeld: de winnaar kreeg 2000 fr, terwijl de tweede zich tevreden mocht stellen met 1000 fr. Als derde prijs was er een strippon van 500 fr te verdienen.

De fotowedstrijd kende niet zo'n groot succes. In dit onderdeel waren er slechts vier deelnemers: het vijfde jaar Mechanika, het vijfde jaar Metaalkunde, het vierde jaar Elektronika en het vijfde jaar elektronika-telecommunicatie.

De kartoenwedstrijd kende meer bijval, een twintigtal kartoen vonden hun weg naar Blok 5. Alles werd dan vorige week netjes opgehangen in de RC-bar, waar iedereen vrij kon stemmen voor de beste kartoen en foto's. Een honderdtal ingenieursstudenten en drie professoren namen aan deze stemming deel.

De uitslag van de stemming werd donderdagavond bekend. De fotowedstrijd werd gewonnen door het vijfde jaar Mechanika, de kartoenwedstrijd door Erik Verbeek (135 punten). Dirk Willemot (65) sloot dan de rij met een derde plaats.

In deze Veto kan u de winnende kartoen en foto bewonderen. Maar breek er uw hoofd niet over als de grap u ontgaat. Zoals moet u immers meegemaakt hebben.

Marc Vergauwens

Op deze manier kan je zonder groep een groepsfoto maken.

Niet dat wij willen zagen...

VETO ZOEKT HOPEN medewerkers

In Brussel lopen ze te klagen dat er geen werk is, maar ondertussen heeft Veto een kronisch gebrek aan verslaggevers van o.a. de kringverkiezingen. Verder zijn er vakante betrekkingen voor lay-outers (m/v), zettters (m/v) en mensen (m/v) die de agenda willen samenstellen. Vanzelfsprekend is dit alles onbezoldigd zodat die daar in Brussel zich daar geen zorgen over hoeven te maken.

Veto, jaargang 12 nr. 22 dd. 13 maart 1986

Redactieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredactie: Pascal Lefèvre en Bert Malliet

Redaktiesekretaris: Filip Huyzenruyt

Redaktie: Kris Blykers, Eddy Daniels, Marc Heeren, Jan Huyse, Erwin Jans, Frederic Marain, Marc Sys, Didier Wijnants

Fotografie: Geert Coene, Stef Libbrecht, Hans Mattheuws, Peter Vermeire

Huistekenaars: G@D@MME

Zetwerk: Paul Bijnsens, Wouter Colson, Ria De Schutter, Marc Heeren, Filip Huyzenruyt, Didier Wijnants

Lay-out: Kris Blykers, Marc Heeren, Filip Huyzenruyt, Pascal Lefèvre, Marc Sys, Didier Wijnants

Medewerkers: Lia Baudouin, Geert Coene, Geert Dhont, Ludo Dosogne, Benoit Lannoo, Erik Paredis, Annemie Pijcke, Geert Stubbe, Kris Van Haecht, Luk Vanheerentals, Koen Van Muylem, Ludo Verbeek, Marc Vergauwens, Kris Vervloet

Eindredactie: Marc Sys

Oplage: 8000 eksemplaren

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 60,-; niet-studenten: 250,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u.

Kringen laten van zich horen

Wat met Kultuurraad?

Eén van de besluiten van de laatste verzoeningsvergadering tussen de verschillende kringen (zie Veto 19) had betrekking op de cultuurwerking van de Leuvense studenten: de kringen die aan de vergaderingen deelnamen vonden dat het nodig was nog eens grondig te praten over de huidige werking van Kultuurraad ('t Stuc). Nieuw inhoudelijk materiaal heeft die discussie van vorige week woensdag niet opgeleverd. Er werd grosso modo rond dezelfde thema's gedebatteerd als op de *Stuurgroep* die Kultuurraad eind januari zelf organiseerde (zie Veto 17). Wel zijn er enkele voorstellen gedaan voor een structurele hervorming. De kringen willen nu ook het heft in eigen handen nemen: elke beslissing omtrent Kultuurraad wordt voor hen verschoven naar de volgende algemene verzoeningsvergadering, waar niet alleen de cultuurwerking ter discussie staat.

Die laatste vergadering is intussen al voorbij, maar bij het ter perse gaan was dat nog niet zo. Of er iets uit de bus gekomen is kunnen we dus niet zeggen. Bovendien valt het te verwachten dat de discussie pas dan goed los komt. Zie daarover kadertje.

Het 'probleem Kultuurraad' is complex en heeft veel kanten: voor het globale probleem verwijs ik naar Veto 17. Binnen de verzoeningsvergaderingen draait het hele probleem eigenlijk rond de rol die de kringen in de cultuurwerking spelen. Wat er in 't Stuc op cultureel gebied te beleven valt is niet de vrucht van het werk van de kringen. Bij Klio (Klassieke filologie en Oude Geschiedenis) meent men dat er op die manier geld van de studenten terecht komt in initiatieven die niet uitgaan van de studenten (vertegenwoordigd in de kringen). Als er in 't Stuc bijvoorbeeld een teaterstuk geprogrammeerd wordt dan is dat een beslissing geweest van het personeel van 't Stuc en hebben de kringen daarin geen actieve bijdrage gehad. Dat is één, maar er is meer: volgens Klio is de artistieke optie van 't Stuc niet de optie die de student interesseert, en daarmee verschuift de discussie naar het inhoudelijke.

Voorstellen

Die discussie lijkt wel overloos, en dat is niet verwonderlijk wanneer men in abstracte termen als *studentgericht* en *artistiek relevant* redeneert. Maar er

Bruno Verbergt, voorzitter van de raad van beheer van kultuurraad, gekiekt met Bart Keunen, medestander van 't Stuc, die het voorzitterschap van de vergadering weigerde uit vrees voor vooroordelen. (foto Veto)

zijn ook concrete voorstellen geformuleerd, niet op inhoudelijk vlak, maar wel voor een structurele hervorming.

Momenteel is Kultuurraad opgebouwd in een vzw-structuur: dat betekent dat er statutair een Algemene Vergadering is van kringafgevaardigden (AV), naast een Beheerraad (studenten en derden) en personeel. Die AV heeft de bevoegdheid om beslissingen van het personeel en de Beheerraad te bekrachtigen of te verwerpen.

Klio stelt een loskoppeling voor van aan de ene kant de cultuur-AV van studenten en aan de andere kant de vzw 't Stuc. De AV zou dan volkomen autonoom werken: er zou, volgens Klio, een "nieuwe traditie moeten gekreekt worden". Financieel zou de AV dan beroep kunnen doen op de toelagen van de Raad voor Studentenverzoeningen (RvS, begroot op 3,8 miljoen). De vzw 't Stuc zou, los daarvan, verder functioneren met toelagen die zij ontvangt onder andere van de staat en met de eigen inkomsten. Bij Klio hoopt men dat er op die manier ook twee inhoudelijk verschillende werkingen komen: een 'artistieke' Stuc-werking en een 'studentgerichte' AV-werking.

Daar staat een totaal ander voorstel tegenover dat afkomstig is van VRG (Rechten). Hier wil men verder werken aan de huidige structuur maar wil men naast het personeel, de Beheerraad en de AV, een aantal werkgroepen van geïnteresseerde studenten installeren. De bedoeling is dat er in deze werkgroepen inhoudelijke voorstellen worden geformuleerd en bediskus-

sieerd en dat de medewerkers ook de mogelijkheid geboden wordt om mee te gaan op prospectie. Een actieve inbreng van geïnteresseerde studenten dus (Stuc-medewerker Michel Uytterhoeven zei dat dit zowat 700.000 BF zou kosten). Bovendien wil VRG het werkingsterrein van 't Stuc verruimen naar muziek, plastische kunsten enzovoort toe. Ook dit moet via de werkgroepen op gang gebracht worden.

Verzoening?

Aan het eind van de vergadering kwam Ekonomika nog op de proppen met een (geïmproviseerd?) voorstel: Ekonomika wil Kultuurraad uitbouwen naar het model van Sportraad. Dat betekent een herwerking van het vzw-statuuat in de richting van de Sportraadstatuten, waarin zeer expliciet genoteerd is wat de activiteiten van de raad moeten zijn. Het personeel moet volgens Ekonomika een adviserende functie krijgen.

Ekonomika schotelde trouwens nog een ander probleem voor: voor hen is de verzoening immers geen feit. Ekonomika wenst niet toe te treden tot de nieuwe koepel en kondigde op de vergadering aan dat het samen met Canonika, Farma en Muziekhistorische Kring een tweede koepel wil oprichten. Ekonomika stelde dan ook de vraag of het met die koepel nog steeds binnen Kultuurraad en Sportraad — de raden waar Ekonomika "nog achter staat" — terecht kan.

Het laatste woord is nog lang niet gezegd.

Didier Wijnants

Seances de conversation

Une ou deux heures par semaine pour un ou deux groupes de personnes desirant s'entraîner à prendre la parole en français. Discussions, commentaires d'articles, exposés brefs, débats. Informations complémentaires chez Afdeling Toegepaste linguïstiek, Blijde Inkomstraat 21, 016/23.88.51

Kultuur: harde dobber

Op de speciale koepelvergadering over Kultuurraad waren slechts 14 van de 29 kringen vertegenwoordigd: VRG (Rechten), Chemika, NFK (filosofie), Psychologische Kring, Alfa (archeologie), Historia, Eoos, Germania, Muziekhistorische Kring, Ekonomika, VTK (ingenieurs), Politika, Romania en Klio. Twee van deze veertien kringen zullen bovendien — eens de verzoening een feit is — niet toetreden tot de nieuwe koepel: Ekonomika en Muziekhistorische Kring. Op de vergadering was ook het Stuc-personeel sterk vertegenwoordigd. Vermelden we nog dat de voorzitter van de verzoeningsvergaderingen, Peter Persyn van Medica, niet aanwezig was.

Deze vergadering had niet de bedoeling beslissingen te nemen en knopen door te hakken. Het ging om een louter informatieve vergadering. Volgens de kringen kunnen beslissingen immers slechts genomen worden binnen het kader van de uitbouw van een nieuwe studentenkoepel: dus op een algemene verzoeningsvergadering.

Maar hier rijzen toch enkele problemen. Indien men op de verzoeningsvergadering beslist om Kultuurraad te hervormen, dan bestaat er juridisch nog geen enkele reden waarom de vzw Kultuurraad met deze beslissing zou rekening houden: juridisch is het beleid immers slechts verantwoordelijk verschuldigd aan haar eigen Algemene

Vergadering (AV). In die AV zetelt één afgevaardigde per kring, dit is de kringverantwoordelijke van de kring (die het niet altijd eens is met de overige leden van het kringpresidium). En indien men aan de werking van Kultuurraad/'t Stuc iets wil veranderen, dan kan dat door bijvoorbeeld op de AV de begroting van Kultuurraad af te keuren, of door actief deel te nemen aan de zogenaamde *Stuurgroep* (het eerste is logischerwijze ingrijpend dan het tweede).

Maar wie bestiert hierover? Er bestaat in verband met Kultuurraad namelijk een gigantisch representatieprobleem: de kringen houden eraan dat elke overkoepelende werking, dus ook de cultuurwerking, via de kringen moet opgebouwd worden. Enigszins geschematiseerd: volgens de kringen zijn de (verkozen) kringen de enige legitieme basis. Vanuit Kultuurraad/'t Stuc wordt daar iets anders tegenover gezet. 't Stuc heeft namelijk zo'n duizend student-leden; dit zijn 1000 studenten die geïnteresseerd zijn in cultuur en die in 't Stuc hun geld vinden. Indien men dus uitgaat van de interesse voor cultuur (per definitie een subjectieve aangelegenheid), verliezen de kringen hun functie als representatief orgaan (met reële macht).

De vraag is dus: wie heeft hier recht op spreken? Ook dit is één van de vele knelpunten in de discussie. (DW)

Het bewijs is geleverd. Op de verzoeningsvergadering wordt niet met de voeten gespeeld. (foto Veto)

Raad der wijzen

Hoewel het met het mede-beheer aan deze unief niet al te schitterend gesteld is, mogen de studenten toch deelnemen aan de vergaderingen van de Akademische Raad. Zo ook afgelopen maandag, om 16 u. in de Faculty Club. Trouw als altijd zat de studentendelegatie er aan tafel met de rektor, de vice-rektor, de algemeen beheerder, groepsvoorzitters, dekanen, de sekretaris, de ombudsman en een delegatie van het wetenschappelijk personeel.

Er werd maandag vooral veel geluis-

terd naar pleitredes over Open Universiteit, remedieonderwijs en voor een opwaardering van de Oude Europese Waarden. Verder waren er nog maar eens enkele programmawijzigingen. Kriminologie en Fysieke Antropologie werden goedgekeurd, terwijl Diätleer & Voedingsleer, Farmacie en Computerlinguïstiek terug in de diepvriezer werden gestopt.

Maar voor het overige was het een eerder saai en lange vergadering, waarin duidelijk werd dat het advies van de regeringscommissaris hoge punten scoort, terwijl andere leden van de vergadering met een wrange smaak in de mond de vergaderingen uitzitten, zich bezinnend over zo edele objectieven als mede-beheer en inspraak.

Fototenstoonstelling

Kind van de Vierde Wereld

Van 8 tot 23 maart 1986 richt de Internationale Beweging ATD Vierde Wereld in het Leuvense Stadhuis een fototenstoonstelling in over kinderen van de Vierde Wereld. De tentoonstelling 30 jaar geschiedenis van het kind van de Vierde Wereld is dagelijks toegankelijk van 10 tot 18 uur. Ze wordt geopend door Miet Smet, staatssecretaris voor emancipatie.

De tentoonstelling werd op uitdrukkelijke vraag van de UNO naar aanleiding van het Internationaal Jaar van het Kind in 1979 door de Vierde Wereldbeweging samengesteld. In de voorbije jaren was de fototenstoonstelling al te zien in de gangen van de UNO te N.Y., in Parijs en in Londen. Dit jaar neemt de Vierde Wereldbeweging het op zich om de tentoonstelling in Vlaanderen te organiseren.

Deze fototenstoonstelling heeft als onderwerp het leven van de armste kinderen in de rijke landen doorheen de laatste 30 jaar. In ruim 200 foto's, ook uit Vlaanderen, komt de werkelijkheid van alledag van de kinderen

van de Vierde Wereld naar voren. Deze foto's maken duidelijk dat voor vele kinderen nog heel wat moet gebeuren voordat de Verklaring van de Rechten van het Kind meer is geworden dan mooie bedoelingen, waar zij in het geheel niets van ervaren. Aan de hand van gezegdes van de kinderen laat de fototenstoonstelling verschillende aspecten van het dagelijks leven van het kind van de Vierde Wereld zien: op straat, thuis, op school, met broertjes en zusjes, met ouders, met speelkameraatjes enz.

De Vierde Wereldbeweging wil zo de allerarmsten aan het woord laten en hen in hun waardigheid tonen, te midden van de miserie die ze dagelijks beleven. Zij willen net zo min als afhankelijk zijn of blijven van goedheidsheid van anderen. Om dat te bereiken, moeten we wel meewerken aan de verwerkelijking van de rechten van het kind voor alle kinderen.

Dit is de boodschap van de fototenstoonstelling. Fototenstoonstelling 30 jaar geschiedenis van het kind van de Vierde Wereld: stadhuis, van 8 tot 23 maart, doorlopend van 10.00 tot 18.0 u.

RIJSCHOOL ERASMUS

DE VEILIGSTE WEG

LEUVEN KESSEL-LO PUTTE 016/22 24 85

BONDGENOTENLAAN 123

ADVERTENTIE

Numerus clausus

Het enige punt van de agenda dat nog wat animo in de vergadering had kunnen brengen, kwam uiteindelijk niet aan bod. Dat komt ervan als je zulke punten achteraan de agenda plaatst. Het ging 'm concreet over Numerus Clausus, en de vraag of de unief hierover een standpunt moet innemen. De studenten hadden zich goed voorbereid, net zoals in het geval Zuid-Afrika met een goed gestoffeerde nota, maar het late uur en de honger deden het agendapunt op de volgende vergadering belanden. Wanneer je bedenkt dat die pas in mei doorgaat, kan je je ernstig afvragen of die discussie over Numerus Clausus nog wel voor dit academiejaar is. Maar ja, het geduld zal wel met de sterken zijn zeker?

Kris Vervloet

Als je zou dat het veranderde!

De bib van L & W, opnieuw...

Moet de voorgeschiedenis nog eens samengevat? Goed, kort dan! Sinds vorig akademiejaar wordt er duchtig gesleuteld aan de bibliotheek L & W. Gesleuteld is het minste wat gezegd kan worden: liften worden in hun kokers omgewendeld, nieuwe deuren uit de muur gekapt, oude toegangen voorgoed gesloten, noem maar op. Resultaat van dat alles: acht bibliotheken werden er twee, acht toegangen werden er drie, één gebouw werd er twee. Simpel, ja, en toch niet voor iedereen even leuk.

Aan het nobele motief voor de verbouwingen twijfelt wellicht niemand: door het reduceren van het aantal toegangen tot de bib, werd een flink deel van het bibliotheekpersoneel van zijn bewakingsopdrachten verlost. Geen besparing op personeel, enkel een maatregel om het huidige personeelbestand wat mobieler te maken. Lovenswaardig.

Een commissie ad hoc

Maar lovenswaardige motieven kunnen ook stekelige staartjes hebben. En de reacties op de nieuwe bibliotheekregeling lieten dan ook niet lang op zich wachten. (1)

Reacties vanuit allerlei hoeken. Ook bij het academisch en wetenschappelijk personeel (AWP) groeide het ongenoegen. Alleen, hun ongenoegen werd zichtbaar meer gewicht in de schaal dan het studentenprotest: eind '85 werd door de Fakulteitsraad een commissie ad hoc opgericht. Zij moest de Fakulteitsraad advies bezorgen om de nieuwe regeling opnieuw bij te kunnen schaven. De commissie besloot haar activiteit na twee vergaderingen. Alleen op de laatste waren studenten uitgenodigd. Ondertekende werd er samen met Erik Paredis op afgestuurd, vrij onvoorbereid, zonder echt contact met de 'achterban'. Vandaar dat zij zich misschien nog 'vrij koest' hielden.

Poging tot actie

Toen het verslag van de bibliotheekcommissie op de beperkte Fakulteitsraad begin februari II. werd behandeld, werden de nieuwe opmerkingen en wensen van de studenten 'subtiel' weggewimpeld. Maar dat zou veranderen.

Een vergadering van kringafvaardigden kwam bijeen op 10 februari en zij schotelde de Kringen het volgende EISENPLATFORM voor:

"In principe zou een ideale bibliotheek voor de studenten L & W betekenen dat er op elke verdieping een volwaardige ingang bestaat; toegang van 9 tot 19u, een vestiaire en

uitleenmogelijkheid. Maar de studenten zijn gevoelig voor de druk die van bovenaf op de fakulteit wordt uitgeoefend en voor de gevolgen daarvan verbonden. Vandaar dat zij voorlopig van dit ideaalbeeld afstappen en een KOMPROMISVOORSTEL doen (wat niet wil zeggen dat zij voorgoed van dat ideaalbeeld willen afzien; wanneer de omstandigheden zich wijzigen zullen zij hier opnieuw expliciet voor ijveren!):

1. Elke toegang, die voor studenten toegankelijk is, moet voorzien zijn van een vestiaire.
2. Voor de studenten moet de mogelijkheid bestaan op elke verdieping zelf de bibliotheek open te houden van 14 tot 17 u. Dit waarborgt niet alleen een vlottere toegankelijkheid, maar herstelt tegelijkertijd de sociale band tussen de departementsagora en de departementsbibliotheek.
3. De fotokopieerapparaten die nu slechts voor AWP beschikbaar zijn, moeten ook door de studenten kunnen worden gebruikt.
4. De prijs per kopie moet de kostprijs (nu ca. 1,30 fr) benaderen.

Aan de Kringen van de Fakulteit werd gevraagd het platform af of niet te onderschrijven, en een standpunt te bepalen in verband met het delicate uitleenprobleem. Op 20 februari was er dan een laatste kleine vergadering gepland. Vijf dagen later zou het eisenplatform aan de fakultaire overheid worden overgemaakt. En dit zou gepaard gaan met een eerste kleine

prikactie: een bezetting van het dekanaat.

Zes was onvoldoende

We hadden *massale medewerking* verwacht. Illusies allemaal. Op die laatste kleine vergadering kwamen zes mensen opdagen, en zij vertegenwoordigden slechts vier Kringen. Sommige andere Kringen lieten NIETS — ik herhaal: niets — van zich horen.

We hadden strijdlustig enthousiasme verwacht. Ach, illusies allemaal. Klio is wel bereid voor de tweede eis van het studentenplatform (een soort studentenpermanentie) te ijveren, maar laat weten dat ze zich op hun eigen verdieping niet in staat achtten zo'n permanente draaiende te houden. Germania wil wel, maar heeft daarvoor de medewerking van buurtje Romania nodig, en die is er helaas niet. Kortom: alleen op de vijfde verdieping is men bereid de bib zelf open te houden, maar daar is ze sowieso toch open. Daar gaat onze eis voor studentenpermanentie, daar gaat de *sociale band tussen departementsagora en departementsbibliotheek*, daar gaan de nooit meer geraadpleegde *valvua* op de verschillende verdiepingen.

Nu goed, er was nog meer om voor te vechten: vestiaires, kopieermachines, prijs van de fotokopies. Maar kan je met zijn zessen een spektakulaire actie op touw zetten? We dachten van niet. Hoopelijk is hiermee het studentenprotest tegen de nieuwe bibliotheekregeling niet voorgoed uitgebleed.

Als je zou dat het veranderde, waar was je, eind februari? Als je nog steeds wil dat het verandert: je hoort nog van ons, reageer dan eens, wil je?

Benoit Lannoo

(1) Zie bijvoorbeeld het artikel in *Veto* nr. 7 van 14 november II.

A Fast Man?

MEDICA — Nee, dit is geen wetenschappelijke blabla rond de medische effecten van het overmatig gebruik van LSD, meisjes en andere drugs, ook al behoort het onderwerp van deze tot een organisatie van Medica. Waar gaat het dan wel om?

Sinds een aantal jaren gaat binnen de fakulteit van de geneeskundestudenten een individuele klimtjilooop vanaf de brug over de ring (Herenstraat) tot aan de inkomhal van het gebouw voor Onderwijs en Navorsing helemaal op de top van de Gasthuisberg. Een prestatie die elke geneeskundestudent vroeg of laat in zijn carrière al wel eens gepresteerd heeft. In een rekordtempo "den berg" oplopen om op tijd in de les te zijn. Het is dan ook één van die geneeskundestudenten, nl. Tony Colla, die op het idee kwam om die unieke ervaring op sportief gebied open te stellen voor iedereen en om er een heuse wedstrijd van te maken.

Drie jaar geleden werd dus de Eerste Grote Prijs Gasthuisberg geboren. Dit jaar zijn we dus aan de derde editie. Ieder die zich ook maar een beetje sportief voelt, ieder die van een beetje gezonde spanning houdt en iedereen die het niet kan laten zich met anderen te meten, steeds stiekem hopen of wetend dat hij of zij de beste is, is haast moreel verplicht om dit jaar mee te doen aan deze unieke Grote Prijs Gasthuisberg.

En zoals het hoort, zullen de winnaars op gepaste wijze gelauwerd en bekroond worden. Wat dacht je? 'Is een Grote Prijs of 'tis er geen!

Wanneer? Woensdag 12 maart om 19.00 u. Inschrijven vanaf 17.00 u in de bar van Medika, Tervuursestraat 9. □

Kringverkiezingen

Politika bijt de spits af

Samen met de kriebelende lente komen de vermoedende kringverkiezingen. Op de kampus sociale wetenschappen worden dezer dagen kringverkiezingen gehouden en niet minder dan drie ploegen hebben zich aangeboden: panasj, fi en aids. Wie ze zijn en wat ze te vertellen hebben, lichten we even kort toe.

teiten: gratis vaten, gratis optreden en vat... Volgens panasj mogen de kringverkiezingen niet al te serieus opgevat worden. Als barometer voor de populariteit van de andere ploegen, heeft panasj wellicht een tweede rol te vervullen.

De tweede ploeg (P) is een vreemde eend in de bijt. Bij het zien van het teken P dachten we dat we het te doen hadden met een soort krullers, maar het werd ons duidelijk gemaakt dat P staat voor 'fi' en dat betekent dan op zijn beurt 'fakultair imago'. Bij nadere bevestiging bleek ons oorspronkelijk vermoeden toch niet zo verkeerd geweest te zijn: ze willen zich volledig a-politiek opstellen en zich distantiëren van de ASR. Hun voornaamste bedoeling bestaat erin het imago van de fakulteit op te krikken. Als ze zeggen hoe ze dat zullen doen, hebben we de indruk dat ze het imago van andere fakulteiten willen achterna hollen: een presidium installeren en een doop verzorgen, er moet weer sfeer komen, volgens fi. De ploeg bestaat uit mensen die dit jaar niet hebben meegewerkt en van een inhoudelijk programma hebben ze geen kaas gegeten. In een euforische stijl verdieplend zijn ze wat fakultair imago voor hen betekent: "ook wij zijn in staat iets op het getouw te zetten, ook bij ons broeit er wat, ook wij hebben zin voor initiatief!". We hadden ons veel moeite gespaard indien we gevraagd hadden

of ploeg fi misschien een LSP-kursus gevolgd had. Terloops, afrekenen van affiches van andere ploegen vindt fi gewoon fantastisch.

...maar ook inhoud...

En dan is er ploeg aids. Neen, niet die verschrikkelijke ziekte, maar wel een stevige ploeg die bestaat uit mensen van zowat alle jaren: initiatiefnemer (geén preses) Wilfried Jammaers, ouwe rot in het vak Herman Meuldermans, blitzkariërist Stef Stevaert, idealisten Inge, Christine, het duo Ingrid en Ingrid en de Antwerpenaren Koen De Scheemaeker en hipp(i)e Jeroen. Aids is een letterwoord, dat hun voornaamste werkingspunten bondig samenvat: akkomodatie, informatie, decentralisatie en simplifikatie.

Om de akkomodatie van de kringwerking te verbeteren, willen ze volgend jaar voor een uitgebouwd sekretariaat zorgen, waar de informatie verzameld wordt en waar iedereen terecht kan. Kwestie dat de werking en de informatie voor iedereen toegankelijk is, m.a.w. de informatie demokratiseren (aids wil alles democratisch en dat horen we graag). Meteen zijn wij bij het tweede punt, nl. informatie, aanbevelend. Polstok als kringblad zal maandelijks verschijnen en wil kritisch bepaalde evoluties in en om de fakulteit benaderen. Ook verslagen van de belangrijkste vergaderingen zullen op 700 exemplaren gratis verspreid worden. De informatieverbreiding is ook de taak van de jaarverantwoordelijken die de op het KOKO (koordinatiecomitee, geen presidium) samengebrachte informatie in hun jaar verspreiden.

Meteen zijn wij bij het derde item gekomen. Decentralisatie zowel naar de jaren als naar de departementen toe. Maar decentralisatie heeft ook nog een andere dimensie nl. decentralisatie in het uitwerken van initiatieven. Aids stuurt erop aan dat bepaalde initiatieven, zoals bijv. een toneelavond, fotowedstrijd enz., volledig autonoom door een groep mensen uitgewerkt worden. Daar de verschillende groepen regelmatig verslag uitbrengen op KOKO worden er meer mensen bij de kring betrokken en gebeurt er inderdaad meer.

...en het engagement

Aids wil binnen fakulteitsraad en onderwijscommissies de belangen van de student verdedigen en ze leggen sterk de nadruk op de actieve deelname aan de discussie rond onderwijs en sociale problematiek én de maatschappelijke discussie via ASR en VMK

(Vlaams Maatschappelijke Kring, een overkoepeling van alle Pol & Sokkeringen in Vlaanderen). Ook cultuur en ontspanning zijn niet te ontberen. Dit programma moet volgens aids bol staan van effectieve simplifikatie, waarmee de kous af is. Panasj voor de lol, fi met een vaag geformuleerd doel en aids met een

sterk inhoudelijk programma. Woensdag is er nog een verkiezingsdebat en 's anderendaags kiest de Pol & Sokker welke van de drie hij wil. Ofwel wordt de moeizaam opgebouwde werking fantastisch de grond ingeboord, ofwel wordt er verder aan de weg getimmerd.

Maro Sys

Gewraakte statuten toch goedgekeurd

HISTORIA — Trouwe lezers van dit blad weten het al: binnen Historia werkte een zevenkoppige commissie aan het opstellen van nieuwe statuten voor de kring. Een paar weken geleden stelden de zes papa's en de mama hun boreling aan het presidium voor. Een AV zou het uiteindelijke oordeel vellen: goedkeuring of verwerping.

Woensdag 5 maart. Een 35-tal geïnteresseerden komen opdagen om de democratische traditie van de Historische Kring in praktijk om te zetten. De verwachtingen zijn gespannen. De laatste dagen was er immers een hele controverse rond de statuten geroeid. Een aantal tegenstanders van het ondertussen berucht geworden "preses gaat naar Kringraad"-artikel en het kumulverbond organiseerden zich tot een stevige oppositiebeweging, "onder leiding van twee KOK-leden, nota bene" (KOK is het koordinatiecomitee van Historia). Zo leek het althans, want bij nader inzien bleek dat vooral misverstanden en persoonlijke strubbelingen het verzet van een aantal personen tegen de statuten hadden opgeblazen tot een waarrichtige "ronselkampagne van neen-stemmen". Er waren vier mogelijkheden om te

stemmen: 1) ja, 2) ja, maar... (plus eventuele bemerkingen), 3) neen en 4) onthouding. Het feit dat er rekening zou gehouden worden met de opmerkingen (de statuten zijn dus nog niet definitief), de verzoenende sfeer die de voorbije hetze wilde goed maken en — dat moet iedereen toegeven — de waterdichtheid van het statutengeheel brachten volgende resultaten op: ja: 21; ja maar: 9; neen: 3 en 1 onthouding.

Snelkursus

Daarmee werd onze boreling met overgrote meerderheid onthaald, en zijn de discussies binnen Historia over *Mag dit wel? en Kan dat?* voorgoed van de baan. We hadden reeds (en dat deed ons deugd) dat verscheidene kringen geïnteresseerd zijn in onze acht bladzijden over democratie en efficiëntie. Kom maar gerust aankloppen. Op onze permanente (L & W 05.18) is steeds een exemplaar te vinden. Verder zijn we ook bereid een uitzetting te geven op presidia of potentiële kringideologen een snelkursus te geven in *Hoe stel ik kringstatuten op?*.

Anemie Pijcke

Leve de lol

Kringverkiezingen verliezen veel van hun charme als er geen nepploegen zijn, moeten ze in Pol & Sok gedacht hebben. Om de sfeer erin te brengen worden nu naast een nepploeg ook (en vooral) de brengers. De ploeg heeft panasj en bestaat vooral uit tweede lissers, die dit jaar actief in de kring meewerkten. Om te voorkomen dat ze verkozten worden, hebben ze geen programma maar wel veel aktivi-

POLITIKA ELECTION KATASTROOF

di 11/03 Fakbar 21u kafe LIBERTAD munt 28

Numerus clausus als oplossing voor alle problemen bij de artsen? Het klinkt geloofwaardiger als bovenstaande beweert dat we maar eens schoon schip moeten maken met de organisatie van de gezondheidszorg zelf.

Medica organiseerde info-avond

De gezondheidszorg in België

MEDICA — Naar aanleiding van de recente herbespreking van numerus clausus in de geneeskunde werd door Medica opnieuw het standpunt verdedigd dat eerst een doordachte organisatie van de gezondheidszorg moet worden nagestreefd vooraleer ondemocratische maatregelen om het medisch aanbod te beperken in overweging te nemen.

Als Medica voorstellen formuleert in verband met reorganisatie van de gezondheidszorg, dan wordt er zo maar niet met de klak naar gegooid. Medica fundeert haar standpunten niet alleen op geselecteerde teksten die door vorige presidia werden uitgewerkt en door de koepel van Belgische geneeskundestudenten (INUK-CINEM) werden goedgekeurd maar tevens op ontwerpen van Minister Dehaene zelf en op wetenschappelijke studies van medische sociologen.

Opdat meer studenten een betere kijk zouden krijgen op de complexe opbouw van de gezondheidszorg (die toch hun toekomstig werkterrein is maar waarvoor zij in hun opleiding al dan niet optelzijk zo weinig te horen krijgen) nodigde Medica zo een medisch socioloog uit. Jan Brancaerts is

verbonden aan het Leuvens Sociaalwetenschappelijk Onderzoeksinstituut en coördineert er o.a. het Treffpunt Zelfhulp. Hij superviseerde mee de bekende Medische Zakboekjes over Beroepen en Instellingen van de uitgeverij Kluwer.

Kompleks

Op 5 maart jl. begon hij zijn uiteenzetting over de gezondheidszorg in België met een schildering van het kader van de Belgische samenleving aan de hand van buitenlandse studies. Hieruit komt België te voorschijn als een verdeelde samenleving (Vlamingen-Walen, Vakbond-Patronaat, Katholiek-Vrijzinnigen) waar een vrije markt regeert en waar menige maatschappelijke discussie bevoren zit in pakt en compromissen.

Hierna schetste Brancaerts het formeel kader van de publieke gezondheidszorg op nationaal, regionaal, provinciaal en gemeentelijk niveau. Dat kader is duidelijk zeer complex, versnipperd, vol bevoegdheidskonflikten en partijpolitiek. De private sector overheerst de publieke maar de staat krijgt wel de duurste rekening gepresenteerd.

Vervolgens werd de positie van de

verschillende dienstverleners toegelicht: de ambulante sector (met individuele werkers en met gezondheidswerkers in diensten) en de intramurale sector. De ziekteverzekering kwam hierna aan bod en werd beschreven als de 'motor' van de gezondheidszorg. Het is geen zuinige motor (hij slurpt 14% van ons BNP op) en beheersing en controle van de kosten dringen zich op. Door het complexe verzuilde systeem wordt wel een grote democratie gewaarborgd. Ter afsluiting van zijn uiteenzetting konkludeerde Brancaerts dat in het Belgisch gezondheidsbeleid de kosten-baten analyses domineren (en niet het aanwezig zijn van noden), dat er geen brede maatschappelijke discussie gevoerd wordt, maar dat de machtsgroepen (ziekenfondsen, artsensyndikaten) het met elkaar uitvechten en dat een noemenswaardige planning ontbreekt.

Gezond is anders

In het vragenhalfuurtje bevestigde hij uit eigen ervaring dat 'gebrek aan beleid' bij ons een realiteit en dus meer dan een slogan is. Om één en ander te verkrijgen van de artsen benadrukte hij het wapen van de terugbetalingsbriefjes ("het zilveren stuurwiel van onze gezondheidszorg"). Op één of andere manier zou men alle gezondheidswerkers moeten kunnen overtuigen samen te werken aan een rationale opbouw van de gezondheidszorg. In 1978 werd in Alma Ata door de Wereldgezondheidsorganisatie de blauwdruk van een ideale opbouw geformuleerd om zo te komen tot *Health for all by the year 2000*. Echelonnering en regionalisering zijn er de krachtlijnen in. Tot nu toe bleef het vooral bij papieren voorstellen. De realisatie van een betere gezondheidszorg komt slechts langzaam op gang.

Medica wil er een duwtje aan geven, al is het maar door de discussie onder studenten levend te houden. Het is daarbij mijn overtuiging dat een betere gezondheidszorg maar kans op slagen kan hebben als de mensen die erin werkzaam zijn zich laten leiden door een oprecht motief: willen zorgen voor het welzijn van medemensen. Overigens droeg de informatieve-avond van 5 maart bij tot een meer gefundeerde opinievorming bij de aanwezige studenten en dit dankzij de zeer verhelderende taal van Jan Brancaerts.

Kris Van Haecht

Galabal

VTK — De studentenkring van de studenten burgerlijk ingenieur, richt, zoals elke kring die zichzelf respecteert, ook een galabal in.

Dit gaat door in de Salons Georges, op vrijdag 14 maart. Iedereen die enkele cocktails wil proeven en graag danst tot in de vroege uurtjes, is van harte uitgenodigd.

Ter informatie: inkom leden bedraagt 200 fr., studenten en ereleden 250 fr., anderen 300 fr. □

Bal-last

GERMANIA-VTK — Sinds enkele maanden komen VTK en Germania niet erg goed overeen. De reden: doopperikelen. Op vrijdag 7 maart diende Germania voor de tweede maal klacht in op Kringraad. Verslag van een relletje van lange adem.

18 november 1985. Germania organiseert zijn jaarlijkse doop met revue en TD. Rond middernacht stormen een honderdtal niet zo nuchtere individuen, gekleed in ketchup en aanverwante etenswaren, voorbij de kassa. De klevrige massa wordt geïdentificeerd als net ontgroende VTK-ers, vergezeld van o.a. hun preses. VTK was er helaas niet in geslaagd een doop-TD te organiseren en aangezien niemand die week zakgeld meegekregen had... Germania neemt dat natuurlijk niet en eist 4000 fr. schadevergoeding (de inkom bedroeg 50 fr., maar Germania is genereus, nietwaar). Om één of andere reden vindt de VTK die eis echter onaanvaardbaar. Hun voorstel: twee vaten, één in de fakbar van L & W, één in de fakbar van VTK. Alleen... de fakbar L & W en Germania hebben financieel geen enkele binding, en wie heeft er bovendien zin in Heverlee een pint te gaan drinken om de 'inval' te vieren. Trouwens het gaat hier om principes: wie op een TD binnen wil, betaalt daarvoor, zelfs mensen van de VTK. Aan vaten achteraf heeft niemand een boodschap.

Sfeer

24 januari 1986. De zaak raakt niet

Erik Paredis

Kasteelconcert: een geslaagd evenement

VTK — De kring der ingenieurs heeft met het kasteelconcert van 26 februari voor een 200-tal aanwezigen bewezen dat ze alle mogelijke geluidsgolven tot een aangenaam geheel kan samenknopen. Het geheel werd gebracht in een bijzonder speelse en open sfeer: er was het ludiek opkomen van de muzikale studenten, het vlotte en aangename aaneenpraten van de zo verscheiden werkes door Jos Snelings, en een entoesiast publiek.

Het programma zelf werd evenwichtig verdeeld over een aantal groepjes muzikanten. Op de eerste plaats werden er enkele bekende werken gebracht door een twaalf man sterk ensemble onder leiding van Jos Vanlanduyt. De uitvoering was gekenmerkt door een grote zin voor thematische elementen met daarbij een opvallende aandacht voor het geheel van muzikale zinnen en voorkomende contrasteffecten. Dit kwam onder andere tot uiting in het trage "Reigen Seliger Geister" van Gluck, de behoorlijke "Romance Nr 2 op. 50" van Beethoven en het pittige "Menuett" van Boccherini. Spijtig genoeg waren enkele instrumenten soms niet goed gestemd ondanks een soms wat lange stemmingstijd. Dit zorgde er onder meer voor dat de "Valse Imperiale" van Strauss inderdaad nogal vals klonk doordat vooral de strijkers en dwarsfluit "uit de toon" vielen. Dat dit toch goed kon werd aangetoond als men deze wals als bisnummer nam. Ook in andere stukjes durfden de violen af en toe een nootje kraken. Maar met zo'n krappe bezetting van strijkers kunnen we toch spreken van een puike prestatie.

Dat stemmingsprobleem was er niet bij de stukjes die gebracht werden door pianisten en fluit. Zo werd Weiners "Rokataanc" bijzonder speels gebracht. Een duo zorgde op een soepele en goed gekoördineerde wijze voor enkele walsen van Brahms voor vierhandig klavier. Ook gitaar kwam met hoog gehalte aan bod. Het "Canarios" van Sanz bracht een welpassende rustige sfeer. Daar tegenover werd ook één van Villa-Lobos' moeilijke preludes met het nodige Spaans temperament gebracht. Minder geslaagd was het "Chanson" van Duarte door de twee gitaristen. Enkel op het vlak van koördinatie schoot dit toch mooi stukje tekort. Vermeldenswaardig was de nauwgezette beklemtoning. Bijzonder verrassend was alvast de violist in Beethovens "Romance" maar voor-

opgelost en Germania dient klacht in op Kringraad. VTK is daar echter niet. Het blijft dus wachten op één van de VTK-raden.

3 maart 1986. De VTK-raad vergadert... en komt terug op zijn eerste voorstel. Tegelijkertijd wordt VTK uitgeroepen tot een Leuvens unikum: op TD's hoeven VTK-ers niet te betalen aangezien ze bijdragen tot de sfeer op die TD's en zorgen voor winst op de drank (zie VTK vergaderde, Veto nr. 21). Als het ware een oproep aan andere kringen: nodig eens een VTK-er uit!

Je kan je beginnen afvragen waarom niet even 4000 fr. wordt overgeschreven. Is de kas toch niet zo goed gevuld als beweerd wordt? Heeft VTK schrik voor gezichtsverlies, omdat een kleinere kring hen af van de vingers tikt? Kent men het bankrekeningnummer van Germania niet?...

En wat doet Germania zelf ondertussen? 7 maart 1986. Voor de tweede maal wordt een klacht ingediend op Kringraad. De Algemene Vergadering is natuurlijk geen rechterlijke instantie maar men besluit toch een brief naar VTK te schrijven met het verzoek op de volgende AV van 21 maart te verschijnen en daar verantwoording af te leggen. Tegelijkertijd schrijft Germania een brief naar Kringraad en VTK met daarin een explicitering van klachten en eisen. De bal is te lang rondgespeeld. Hij ligt nu bij de scheidsrechter...

al in Mendelssohns Violconcerto die een grote muzikaliteit tentoon spreiden en terecht een staande ovatie ontving. De pianobegeleiding was in dit concerto een niet te onderschatten steun geweest. Het slotstuk van deze avond was een voor deze avond gekomponeerde werk, namelijk "Symfonietta Classica" van J. Outland. Daarin zaten fragmenten van op die avond uitgevoerde werken, maar ook nog "Yesterday", "Morning has broken".... (als ik me niet vergis). Het was dus een rapsodieachtig geheel van gekende thema's uit de muziekwereld. Het aksent lag duidelijk op de steeds wisselende, verrassende en zelfs komische overgangswaarden. Hierbij werd zelfs enig toneelwerk opgevoerd.

Het Kasteelconcert, gegeven door ingenieursstudenten bracht aldus een aangenaam en goed geperzeerd programma. Bekende en voor velen ook nieuwe, maar goedklingende muziek werd voorgedragen door een vrij grote muzikaliteit in een akoestisch vrij goede proklamatiezaal van het Arenbergkasteel. Kortom, een avond die alvast de moeite waard is, niet alleen al omwille van een muzikaliteit maar vooral omwille van de entoesiastische groep muzikanten die met haar nu bereikte resultaten gerust nog wortel mag schieten.

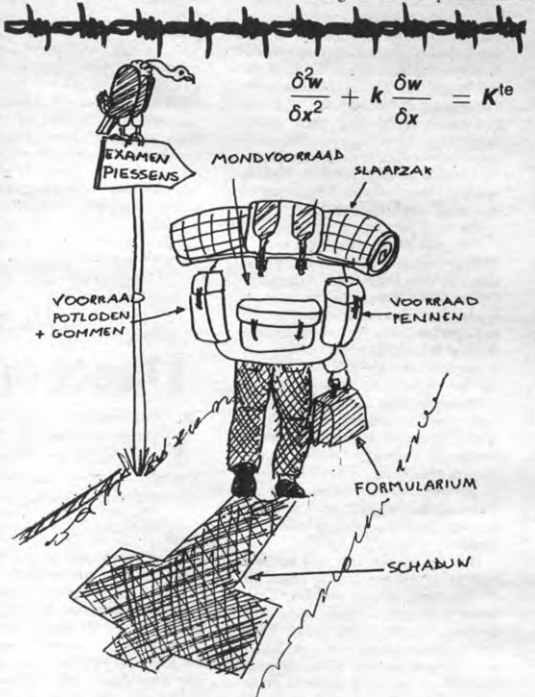
Ludo Verbeeck

Leuven literair 4

Naar jaarlijkse gewoonte richten drie Leuvense culturele verenigingen: de Dofsekring, Leuvense Schrijverskatie en de Universitaire Werkgroep Literatuur een reading in met muziek, op 20 maart om 20 u. in 't Stuc (E. Van Evenstraat 2d).

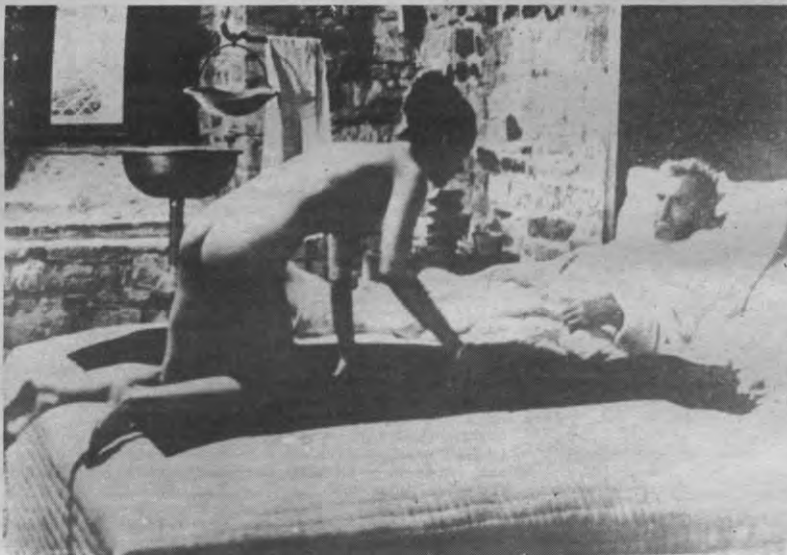
Op het programma staan: begroeting door burgemeester Vansina, verhalen en gedichten van een twaalfal auteurs (hoofdzakelijk uit het Leuvense), muzikaal begeleid door Bart Vandegaele (dwarsfluit) en An Van den Troost (harp). Eregast is de dichter Bert Decorte. De presentatie berust bij Ilse Van den Broeck. Het geheel werd samengesteld door Hans Devroe.

Een goede gelegenheid om kennis te maken met literair talent uit onze stad! Inkom bedraagt 40 fr. □

In deze prikkeldraad een exclusieve prijsvraag: Wat is gemakkelijker: als kring een standpunt innemen of bovenstaande differentiaalvergelijking oplossen. Antwoorden na overleg in een open algemene vergadering. (AV)

PASOLINI RETROSPEKTIEVE

vervolg van p. 1
meer inspirerende gedeelte van de film. "Medea" is een poging tot artistieke syntese van Pasolini's wereldbeeld. De myte geeft hem volop de gelegenheid de archaische sakraliteit te konfronterten met de profane burgerlijkheid: Het is de tegenstelling tussen dag en nacht, tussen land en stad, tussen natuur en cultuur, tussen prehistorie en geschiedenis, tussen irrationaliteit en logika, tussen metafysika en wetenschap.

Zwijnestral

Tussen *Edipo Re* en *Medea* maakt Pasolini *Teorema* (1968) en *Porcile* (1969, niet op dit festival), twee films waarin de onmogelijkheid van een burgerlijke maatschappij om contact te krijgen met een prehistorische onschuld centraal staat. *Teorema* is een film over "het binnendringen van een metafysische transcendentie in een vervreemde alledaagsheid". De leden van het gezin van een industrieel worden gekonfronteerd met de mysterieuze seksualiteit van een vreemde jongeman (een kristusfiguur). Na zijn vertrek blijkt enkel de werkster, die de primitieve cultuur vertegenwoordigt zijn boodschap van vrijheid te begrijpen. De anderen kwijnen weg in ziekte, krankzinnigheid of dood: ze zijn schuldig omdat ze bevlekt zijn door de geschiedenis.

In *Porcile* gaat Pasolini nog verder in zijn kritiek op de kapitalistische samenleving. De film bestaat uit twee delen. "Orgia" is het verhaal van een jongeman die zich aansluit bij een groepje kannibalen. Het kannibalisme is voor hem een bewuste houding van verzet. Voordat hij op het einde van de film voor de honden geworpen wordt, schreeuwt hij de eerste en laatste woorden van de hele episode: "Ik heb mijn vader gedood. Ik heb mensenvlees gegeten en ik ril van genot". *Edipus* dooft zijn nader en gaat tenonder, de jonge kannibaal put er de kracht uit voor een nieuw onmaatschappelijk bestaan. In *Porcile*, het tweede verhaal, vergelijkt Pasolini de kapitalistische samenleving met een

moderne, hygiënische en gerationaliseerde zwijnestral. Het is geen verwijt dat Pasolini zijn tijdgenoten in het gezicht slingert, maar de vergelijking met de zwijnestral hanteert hij als het beeld van een fundamentele onrechtvaardigheid; het is het beeld van een massa die uiteindelijk alleen nog dient om te produceren en te consumeren.

La Trilogia della Vita

Na *Porcile* en *Medea* voelt Pasolini "een grote behoefte om te lachen". Hij vat het plan op "een komische, sensuele en opgewekte variant" van het Barbaarse Universum te verfilmen, "om te vechten tegen mijn pessimisme". Pasolini grijpt terug naar drie grote vertellingen uit de wereldliteratuur. Achtereenvolgens maakt hij *Il Decamerone* (1971), naar Boccaccio, *I Racconti di Canterbury* (1972), naar Chaucer en *I Fiore delle Mille e Una Notte* (1974), naar de verhalen van Duizend-en-één-Nacht. Pasolini noemt het zijn *Trilogie van het Leven*. Pasolini gaat op zoek in het verleden naar het ideaal van een onschuldige seksualiteit en een speelse vitaliteit, hij zoekt naar lokaties en lichamen die nog niet "gekoloniseerd" zijn door de macht. Zoals de personages in de *Decamerone* zich hebben teruggetrokken uit Firenze dat door de pest wordt geteisterd en hun tijd doorbrengen met pikante vertellingen, zo beschouwt ook Pasolini zijn *Trilogia della Vita* als een eiland van rust temidden de "he" van de moderne maatschappij. Daarom zijn de verfilmingen veel meer uitbeeldingen van zijn eigen fantasieën, dan getrouwe weergaven van de drie vertellingen. Voor *Il Decamerone* trekt Pasolini naar Napels. Het was voor hem de enige stad waartegen hij zijn heidense, prehistorische seksualiteit kon projecteren: "Ik heb Napels gekozen omdat die stad een soort van gat is in de geschiedenis: de bewoners hebben besloten om te blijven zoals ze altijd waren en om zich stilaan te laten uitsterven." Hij vergelijkt de Napolitanen met bepaalde Afrikaanse stammen die resoluut de Westerse beschaving afwijzen en in een bewust isole-

ment leven. Om de verhalen van Chaucer te verfilmen zoekt hij in Engeland plaatsen die niet aangetast zijn door de industriële vooruitgang. Voor *Il Fiore delle Mille e Una Notte* reist hij meer dan 10.000 km doorheen Azië en Afrika om lokaties te vinden buiten het toeristische circuit, lokaties waar "de oudheid nog leeft en gist".

Sado-fascisme

In 1975 keert Pasolini zich af van zijn "trilogie van het leven": "Omdat ik vanaf nu de lichamen en de geslachtsorganen verafschuw. Ik bedoel de lichamen en de geslachtsorganen van de nieuwe generatie in Italië". Voor Pasolini stonden de geslachtsorganen symbool voor een duister en vitaal geweld dat hij als een dam wilde opwerpen tegen de oprukkende consumptieleving die hij als "nieuw-fascistisch" karakteriseerde. Die samenleving heeft de sakraliteit van de onschuldige lichamen geperverteerd en tot konsumptiegoederen gereduceerd. Vanaf 1970 manifesteert Pasolini zich steeds sterker als polemist en maatschappijkritikus. Als een Don Quichote onderneemt hij in de pers zijn eenzame kruistocht tegen de hele Italiaanse samenleving. Uiteindelijk keert hij zich tegen wat hem al die tijd het meest dierbaar is geweest: de lichamen van de jongeren. "Indien de jongeren van het Romeinse proletariaat — (ook zij die ik heb geprojecteerd in het oude Napels, eeuwig onveranderlijk, en later in de arme landen van de Derde Wereld) — vandaag te voorschijn komen als menselijke vuiligheid, dan wil dat zeggen dat zij het gisteren reeds potentieel waren". Pasolini breekt verbitterd met datgene waarop hij zijn denken en voelen heeft gebaseerd. Zijn wraak is genadeloos en nietsontziend, ook zichzelf niet. Hij verfilmt het werk van De Sade "De 120 dagen van Sodom" en situeert het in de fascistische republiek Salo in Noord-Italië tijdens de Tweede Wereldoorlog (*Salò 'o le 120 giornate di Sodom*, 1975, niet op dit festival). De film legt een direct verband tussen homoseksualiteit, sadisme en fascisme, terecht een fel omstreden interpretatie van Pasolini. Hij heeft het sadisme als een metafoor gebruikt voor seksualiteit die louter koopwaar geworden was. Het is duidelijk dat Pasolini te ver is gegaan in deze laatste film. Zijn romantische, emotionele en veelal terioleuze maatschappij heeft zich op hem gewroken. Pasolini kon zijn illusies alleen maar kwijt in zijn nachtzwaarte, "apocalyps now".

Het is moeilijk na te gaan hoe Pasolini verder zou zijn geëvolueerd. Met *Salò* stond hij voor een absoluut dieptepunt. Nog voordat de film klaar is wordt hij vermoord door een Italiaanse jongeman die beweert dat Pasolini hem seksueel wilde misbruiken. Hallucinant is de gedachte als zou Pasolini zijn dood zelf genseन्द hebben. Er zit een zekere logika in voor een man die in één keer alles vernielde waar hij jaren mee bezig was.

Erwin Jans

"Sneeuw" van Met de trein was

In *Sneeuw* heeft Guy Cassiers tekstmateriaal van totaal verschillende schrijvers bij mekaar gegooid: Vladimir Maximow (het basisverhaal is zijn *In Quarantaine*), Guy de Maupassant, Louis Stevenson, Sylvia Plath en Robert Walser. Op zich zullen dat best boeiende auteurs zijn, maar als je hun teksten laat deklameren zoals de acteurs in *Sneeuw* dat deden, gaat dat gewoos als een golf over je heen. Cassiers heeft ook 4 akteerstijlen bij mekaar gegooid — of nee: gekonfronteerd. En hier gaat de zaak pas goed wankelen.

Laurel en Hardy

Willy Thomas (u weet wel, de betere helft van "Dito'dito") speelt een arrogante, onstuimige man die kost wat kost aan iedereen zijn o zo boeiende persoonlijkheid wil uitleggen. Hij is namelijk schizofreen, in hem zitten Dr. Jekyll en Mr. Hyde. In lange monologen — toch wel een prestatie dat hij al die troep uit zijn hoofd heeft kunnen leren — verklaart hij zichzelf, maar geen mens luistert. Marc Lemmens (van onder andere *Julius Caesar*, de Stuc-productie van vorig jaar) is een al even grote praatvaar, maar zijn bedenkingen zijn meer werelds, koeler ook. Hij is een volleerd cynikus. André Simon is een wat zielig, achterlijk mannetje. Met zijn zwaar (lachwekkend) Frans akcent en zijn stuntelige zinsbouw wordt hij door de twee andere mannen van de scène gepraat. Maar woorden zijn heel futiel: eigenlijk is hij een zeer positief personage en steekt zijn kinderlijke oprechtheid scherp af tegen de hypokrisie van zijn gezelschap. De taal wordt gewoon misbruikt door diegenen die

TREINEN! BREEK ME DE LIPpen, KAARTERS DIE LUIDRUKKEN, HUN TROEVEN NEERGOEDEN heden van op het spoor 4 vertrekt in de dronkemannen van Brussel Ce niet over hebben. Over treiner geschreven, die dan soms verwo *Sneeuw* van Guy Cassiers is zo' omdat ze besmet kunnen zijn o zijns spoor gezet worden op weg (op s die niet gevraagd hebben om meka *wel moeten* samenblijven. Spannig gevolg van. En ook... een weinig

haar beheersen. Marie Natale tenslotte zegt weinig of niets (da's maar goed ook, elk woord lijkt wel een marteling voor haar), en beperkt zich tot commentaren bij wat de heren doen. Ze doet zo een beetje denken aan het

Het Leuvens Universiteit

Edoch, het repertoire voor deze orkestvorm bevat ook heel wat serieus werk, mijlener verwijderd dus van wat wij gewoonlijk op straat horen. En er zijn ook heel wat dergelijke ensembles die een meer dan behoorlijk niveau bereiken. Maar onbekend maakt nu eenmaal onbemind.

Meer zelfs, tot aan de tweede wereldoorlog was een van de meest gewaardeerde Belgische orkesten de "Muziekpaleis van de Gidsen". Onder de toenmalige leiding van Arthur Prevost werd het repertoire van dit gezelschap uitgebreid naar de moderne werken van toen (zels 'Le Sacre du Printemps' van Stravinsky, het werk dat schandaal veroorzaakte te Parijs bij zijn creatie, werd met succes opgevoerd). Ook heel wat Belgische musici van nivo hebben, speciaal voor dit harmonie-orkest, originele werken gekomponneerd, daartoe aangemoedigd door voornoemd dirigent.

Het mag dan ook geen verbazing wekken dat wijlen Piet De Somer in 1979 het initiatief nam tot de oprichting van een Universitair Harmonie Orkest (UHO). De praktische uitbouw ervan werd toevertrouwd aan de onyolprezen Louis Weemaels, een van België's belangrijkste dirigenten van deze eeuw, en toen ook nog dirigent van het Universitair Symfonieorkest.

Weemaels nam met een hem eigen, inspirerend entoesiasme deze taak op zich, welke voor hem een uitdagende betekende. Toch wist Louis op enkele jaren tijd een homogeen gezelschap uit te bouwen (meestal mensen uit het Universitaire midden), en werd beetje bij beetje gestreeld naar een behoorlijk muzikaal nivo.

Ook de jaren kregen vat op deze krante zeventiger, zodat begin dit akademiejaar moest worden uitgekeken naar een opvolger voor deze kersverse 'emertius'. Na lang wikken en wegen tenslotte werd geopteerd voor de persoon van Frans Cuyper, ook niet de eerste de beste in misererend België.

Met deze gegevens trokken wij dan ook belangstellend naar het jaarlijks UHO-universiteitsconcert. De Aula zat behoorlijk vol: een vrij uitgebreid orkest, in een evenwichtige samenstelling, maar ook veel publiek. Met de lichten uit was het er zelfs "zwart van het volk" te noemen. Het feit dat Theo Mertens was aangekondigd als gast-

EÉN VAN DE MEEST ONDEKOMBINATIES IS ONGEKORST. AL TE GEMAKKE orkeststamstelling vereenzelvigd musici, die samen wekelijks "parochieaal met achteraf nog flinimago van een pintmuziekje dus.

solist zal er ook wel niet vreemd aan zijn.

Geopend werd met een mooie mars, 'Our Guide' van ene W. Lasermos, waarna de 'Vijf Vlaamse Volksdansen' van Jef Maes de inbreng van eigen bodem vormden. Het orkest en zijn dirigent waren hoorbaar goed op elkaar afgestemd. Vervolgens een suite van de Engelsman G. Jacob: een werk origineel voor dergelijk ensemble, boeiend kwa tematiek en orkestraal palet en met hier en daar zelfs moderne klanken.

Sloth in

Dancetaria

Vanavond zal in 't Stuc een stuk van de New Yorkse alternatieve rock-scène in levende lijve te aanschouwen zijn, met name *Sloth*.

Sloth is afkomstig uit de achterbuurt van Brooklyn, net zoals *The Swans* en *The Butthole Surfers*. Bij ons is *Sloth* zo goed als onbekend, omdat hun werk nog niet in aanraking is gekomen met het zwarte vinyl. Voor een eerste plaatopname vliegen ze naar het Europese continent over. Ze zullen hier alreziens een tijdje vertoeven en ze zullen — zoals gezegd — in onze studentenstad hun opwachting maken. Zijzelf hebben trouwens school gelopen aan de Pratt-universiteit, de New Yorkse kunstunief. Daar hielden zij zich — weliswaar los van elkaar — bezig met video en film. Vaak werkten zij daarvoor samen met undergroundkunstenaars (zoals Lydia Lunch). In Amerika gebruiken ze video bij hun

Kreatie van vier komponisten

De Fakulteit Letteren en Wijsbegeerte heeft aan 4 Vlaamse hedendaagse komponisten (Marc Verhaegen, Wilfried Westerling, Rafaël D'Haene, Karel Goeyvaerts) een opdracht gegeven tot het schrijven van een kamer-muziekwerk van ongeveer 12 minuten. Deze kompositie-opdracht gebeurde naar aanleiding van het jubileum van de bekende woensdagmiddagconcerten van L&W. Tien jaar lang uitstekende musici, een talrijk en entoesiast publiek, een originele programmatie: dit alles verdiende een uitzonderlijke viering. De kreatie van 4 goudnieuwe, nooit voorheen gespeelde werken op het feestconcert van 19 maart aanstaande is dus niet enkel een gebeurtenis van formaat in de officiële Vlaamse

muziekwereld, maar heeft ook een ongelooftelijke charme voor het brede muziekminnende publiek. Het rechtstreeks meeleven, het assisteren van een artistieke geboorte schept immers onvermijdelijk een sterk gevoel van betrokkenheid. Tegelijkertijd wordt de afdeling Muziekwetenschap (die voor de Praktische organisatie instaat) de kans geboden haar belangstelling en engagement voor de hedendaagse muziek te affirmeren. □

Woensdag 19 maart om 12 uur
Sciens-Instituut, Ravenstraat 46
Gratis kaarten voor dit concert kunnen afgehaald worden op: Pers en voorlichting, Krakenstraat 3 of telefonisch besteld worden op 220431.

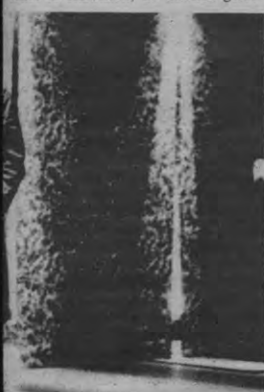
Guy Cassiers

je er al geweest

KEK NIET OPEN... UREN WACH-
UCHTIG GODVERDOMMEN EN
EN, DE TREIN NAAR LUIK DIE
stede 3, de wereldverbeteraars en
traal, de... Maar zou ik het dus
zijn namelijk al verhaaltjes
rkt worden tot toneelstukken.
oneelstuk, over 4 mensen die —
or cholera in Odessa — op een
poor) naar Moskou. Vier mensen
ar ooit te ontmoeten, maar die nu
ngen en conflicten zijn daar het
boeiende voorstelling.

voor in de klassieke tragedies, al wordt
ze naar het einde van het verhaal mee
opgenomen in de groep.

Je zoekt als toeschouwer voort-
durend houvast, maar dat is er niet: de
tekst is chaotisch, de mimiek gefor-

ceerd, de dikte afstandelijk. De ak-
teurs spreken door mikrofoons en de
achtergrondgeluiden zijn al even ake-
lig. Sfeer was er dus wel, lekker
nihilistisch en somber: "De mens is
maar een sneeuwvlok." Gelukkig k
er op tijd al eens gelachen worden, al
was het maar met het "Nederlands"
van Simon. Het nihilisme bleef echter
dominant: de mens is wreed en
pretentius, ondanks zijn verganke-
lijkheid. Alleen eigenbelang telt, teder-
heid is voor de dwazen. Het woordje
"lente" op het einde van de voor-
stelling leek me dan ook allesbehalve
geloofwaardig; de vier mannen had-
den mekaar al vernietigd, nog voor de
cholera het kon...

Spelereien

De scène was à l'Italienne: een doos,
maar dan wel heel letterlijk. De ruimte
was volledig afgesloten en de belicht-
ting gebeurde via spots die door enkele
spleten schenen. Mooi, maar tijdens de
voorstelling te overvloedig gebruikt
om nog enige echte impact te kunnen
hebben. Ook de betekenis van de
televieschermen op de achtergrond is
me volledig ontgaan: zo'n Spelereien
belasten een voorstelling alleen maar,
zonder er iets wezenlijks aan toe te
voegen.

Sneeuw is zonder twijfel een voor-
stelling die alles in zich had om echt
goed te worden. Het scènebeeld is
origineel, de acteurs kunnen behoor-
lijk akteren, de tekst bevat pakkende
momenten. Jammer genoeg komen die
elementen op geen enkele manier in de
voorstelling samen, zodat Sneeuw
voor mij te vrijblijvend was om te
boeien. Een sneeuwpop in april.

Koen Van Muylem

Hait Harmonieorkest

RSCHAPTE INSTRUMENTALE
WIJFELD EEN HARMONIE-
LIJK IMMERS WORDT DEZE
met een stelletje tweederangs-
oeteren" in een of andere
wat drinkgelag. Het doorsnee

dergelijke kompositie echt nodig moet
bewerkt worden voor een harmonie,
dat door zijn samenstelling sowieso
minder soepel klinkt dan een klassiek
kamerorkest. Deze opmerking geldt in
zekere mate ook voor het (ietwat
overbodige) laatste werk van een
overleden eerste deel: een 'Huldigungs-
mars' van E. Grieg, feestelijke klanken
weliswaar, maar iets te log in deze
uitvoering.

Als vierde werk van de avond werd
het trompetconcerto van Johann Ne-
omuk Hummel gebracht; deze Hum-
mel was één van de overgangfiguren
die leefden tussen klassiek en roman-
ek.

Een afgeslankt UHO werd uitge-
peeld tegen solist Theo Mertens. Wij
turven zonder overdrijven stellen dat
bij een waardige repliek boden aan dit
trompet-fenomeen, hoewel we ons niet
aan de indruk konden ontdoen dat dit
poor Mertens een tussendoortje was.
Overigens, de vraag blijft of een

Toch was de voorlopige indruk
positief. Frans Cuypers heeft op
betrekkelijk korte tijd zijn stempel
weten te drukken op een gediscipli-
neerd UHO, dat zijn dirigent op de voet
volgt. De hier en daar hoorbaar
gevallen steekjes werden er zonder veel
misbaar graag bijgenomen.

Was het eerste deel lang en zwaar,
dan bracht de opener van het tweede
luik ons direct in een meer gemeede-
lijke sfeer: 'Op een Perzische Markt'
van A. Ketelbey werd omlijst met
enkele geslaagde visuele gags die
meteen een glimlach op ieders lippen
brachten. Het werd licht verteerbare
kost, met een Charleston en een
medley op Gershwin-melodieën. Theo
Mertens mocht nog eens zijn kwali-
teiten ten gehore brengen in een door
hem bewerkte 'Slavische Suite': be-
paald geen grote muziek, maar wel die
van het genre waarin de solist een
gunstig gezind publiek zo tot een
staande ovatie kan verleiden. Wat hier
dan ook gebeurde.

Tot slot mocht L. Weemaels nog
even het dirigeerstokje ter hand ne-
men, om zijn status van ere-dirigent in
de bloemetjes te zetten via een spran-
kelende 'Florentiner Mars'. Een mooi
resultaat van een dankbaar orkest aan
een groot dirigent.

De indruk van dit concert is
ongetwijfeld positief: het UHO heeft na
7 jaar duidelijk het peil van een
volwassen en goed musicerend gezels-
schap bereikt. Toch kijken wij met
spanning uit naar volgende concerten,
in de hoop dat ook een minder
gemakkelijk repertoire wordt aan-
gesneden. Met dit ensemble, en deze
dirigent moet er beslist nog meer uit de
bus kunnen komen dan iets veel uit
'easy-listening' afgestemde nummers.
Met deze wil ik echter ook toevoegen
dat achteraf ook enig 'drinkgelag' te
beleven viel...

Geert Stubbe

Pascal Lefèvre
m.m.v. Peter Brosens

L'AVANTGUARDIA ITALIANA

Het tweede grote project
van het Vlaams Theater
Circuit (VTC), na het
dansluik van "France '85", met
ook drie voorstellingen in Leu-
ven, heet "L'Avanguardia Italia-
na". Moderne Italiaanse dans en
teater dus, en waarschijnlijk
vooral wat er tussenin ligt.

Die indruk heb je tenminste bij het
doornemen van het programma, een
fraai uitgegeven boek van maar liefst
134 pagina's (te koop bij het VTC zelf,
maar ook op de avond van de
voorstellingen, prijs: 200 fr). Het doel
van het project is het Vlaamse publiek
vertrouwd te maken met een deel van
de hedendaagse Italiaanse theaterpro-
duktie, het "post-avant-garde theater",
of kortweg het "Nieuwe Theater". Als
modaal student/theaterbezoeker heb je
aan die ronkende verklaring natuurlijk
geen boodschap, gewoon omdat het
een beetje gek is te verwachten dat je
alle voorstellingen zal zien in Brussel,
Antwerpen en Leuven. Bovendien lijkt
er niet zo iets te bestaan als een
representatieve moderne voorstelling,
zo gevarieerd is de produktie in Italië.
Dat mag de pret natuurlijk niet
bederven: de twee voorstellingen die
op maandag 17 en dinsdag 18 maart in
't Stuc te zien zijn, kunnen best op zich

zelf erg gunstig onthaald.

De huidige boom van het theater in
Italië is al de tweede golf, na de eerste
avant-garde, eind jaren '60. Onder
andere door het feit dat die plots
eksplosie van creativiteit niet werd
opgevangen door een adequaat beleid,
volgde er een crisis en moest men
vanaf 0 herbeginnen.

Een nieuwe groep vernieuwers
stond op — zo rond 1975 — en vanaf
dan spreekt men van de "post-avant-
garde", een term die door zijn vaag-
heid een heel gevarieerde lading kan
dekken. Sinds 1980 dan zijn er in Italië
ook enkele internationale theaterfesti-
vals, waarop dit nieuwe theater de
konfrontatie kan aangaan met het
buitenlandse experimentele toneel.
Zo waren uit België Jan Fabre, Rosas,
het Epigonentheater en Marc Van-
runxt al te gast in Italië.

Het theaterbeleid in Italië is niet
bepaald eksemplarisch te noemen,
maar toch overleeft het experimentele
theater, door subsidies van de regio's en
de provincie (dus niet alleen van de
nationale regering), door de opbrengst
van kursussen die de regisseurs geven
(er zijn heel nauwe banden met de
universiteiten), door hulp van publie-
ke instellingen, en tenslotte vooral
door de inzet van bepaalde organisa-
toren.

Twee stukken zullen er dus in Leuven
te zien zijn, *Il Cortile* van Sosta
Palmizi, (maandag) en *Verdi Sponde*
van Padiglione Italia (dinsdag).

Il Cortile betekent 'de binnen-
plaats'. Op die binnenplaats maak je
de konfrontatie mee van een aantal
mensen, ontsnapt aan een bloedbad,
en dat leidt tot zowel tragische als
komische situaties. De zes acteurs/
dansers, sinds de zomer van '84
verenigd in dit gezelschap, bewegen op
een heel eigen manier, die soms aan
Paxton doet denken, maar ook aan de
nieuwe Franse dans, in een voorstel-
ling die zowel kompleks als soepel,
zowel poëtisch als strak dramaturgisch
zou zijn...

Verdi Sponde ('groene borden')
werd door Padiglione Italia voor de
Belgische toernee special herwerkt —
de choreografie zelf dateert al van '82.
Het is een opvolging van korte
scènes die sterk variëren in toon en
inhoud, esthetiserend en zelfs maniëris-
tisch, "een subtiele en lichtelijk snobis-
tische moderniteit".

Op basis van een programmaboek is
het natuurlijk moeilijk te beoordelen
of een voorstelling iets te bieden heeft.
Wie dus iets meer wil te weten komen
over "L'Avanguardia Italiana" zal zelf
de twee Belgische premières moeten
gaan bekijken.

KVM

"De Man in de Reus"
Poëzie in beeld

Paul Snoek is "in", nu hij al
zo'n vijf jaar dood is. Tot
voor kort liep in Brussel
een tentoonstelling aan hem
gewijd (zie Veto, 30 januari
1986), en op maandag 10 maart
bracht "Teatertentog" in de
Leuvense stadsschouwburg een
voorstelling van *De Man in de
Reus*, een kollage van gedichten
van (en eentje over) Paul Snoek.
Dat het in beeld brengen van
poëzie sowieso al een gewaagd
karwei is, weet iedereen, maar in
het geval van Snoek is dat nog
een stuk moeilijker, omdat hij zo
veel poëziestijlen gehanteerd
heeft. "Teatertentog" is er al bij
al behoorlijk in geslaagd Snoek
op de planken te brengen: niets
spektakulair, maar toch ook
geen volledige afgang.

"Teatertentog" is een jong gezelschap
dat nog steeds knokt voor erkenning
als een D-gezelschap (eksperimentele
teater), onderleiding van Gil Vry-
daghs, die samen met Marleen Taekels
De Man in de Reus speelt. Voor het
ogeblik spelen ze ook nog *Het eerste
boek van Schmolli*, naar Van Ostaen

— nog zo'n literair probleemgeval.
Vrydaghs, de man achter "Teatertentog",
is de man in de reus uit het
gelijknamige kortverhaal van Snoek:
deze man draagt reuzen — Poludorus,
Ambiorix, de Groten Turk van Brus-
sel, ... — in allerlei stoeten en optoch-
ten, een ambacht waar hij bijzonder
trots op is.

Dat verhaal is het leidmotief van de
voorstelling die verder uit gedichten
van Snoek bestaat, die (al dan niet)
verbonden kunnen worden met het
kortverhaal. Ze zijn gegroepeerd in 11
tema's, 11 tafereels dus. In die 11
tafereels moet zowel humor, erotiek,
pathos, verdriet als wanhoop gebracht
worden, want die elementen vind je
ook bij Snoek. Dat lukt aardig, want
de acteurs weten door hun vaak
knappe dikte heel snel een stemming
te creëren: na *Mijnheer de prokureur*,
met de over-aspirerende degenskiër/
geuitje van Jehova, wordt het heel snel
stil voor het konfessionele werk.

Interpretatie

Het scenebeeld wordt gedomineerd
door een levensgrote reus, die onder
andere ook dient als poppenkast:
Beulen bijvoorbeeld werd door middel
van marionetten gebracht. Het gek-
kome met gordijntjes en spots deed
soms wat amateuristisch aan, maar dat

viel over het algemeen nogal mee: het
gebrek aan middelen werd aardig
opgevangen. Ook de belichting haalde
het maximum uit een minimum aan
middelen. Heel fraai werkte dit bij
 Dagtekening, over de anonimiteit in de
grootstad.

Vrydaghs dood bood niet alleen
een vertolking van Snoeks gedichten
aan, maar ook een interpretatie. Voor
wie vertrouwd was met Snoek zal die
vast verschillende keren gebotst heb-
ben met zijn eigen visie, maar dat is net
het boeiende aan poëzie horen: dan
gaat ze weer een leven leiden, één van
de vele mogelijke. Door die nieuwe
interpretatie ga je net de rijkdom
inzien van de vaak barokke poëzie van
Snoek. Zuiver technisch gezien was de
vertolking erg verzorgd: de teksten
waren goed verstaanbaar, de taal
korrekt, het "gevoel" ontbrak niet.

Wat me wel ergde bij *De Man in de
Reus* was de muziekkeuze: ik denk dat
zowat de hele *Chants Magnétiques* van
Jean Michel Jarre door de versterker
werden gejaagd, en da's leuke muziek
voor het Planetarium in Brussel, maar
niet bij de poëzie.

Voor wie Paul Snoek niet kende,
kan deze hommage een eerste aanzet
zijn om ook eens iets van de man te
gaan lezen. Voor wie Snoek wel al
kende — vast de meerderheid van het
schaars opgekomen publiek — was *De
Man in de Reus* een interessante
konfrontatie met een visie op de man
die zichzelf graag Vlaanderens groot-
ste dichter noemde, de reus in de man.

Koen Van Muylem

De maquillage van een schilderij

E nige tijd geleden werd in het Brusselse Paleis voor Schone Kunsten het tijds-
 aspekt van een kunstwerk be-
 licht. Tijd werd gelijkgesteld met
 de zogenaamde vierde dimensie.
 Op dit moment is in ditzelfde
 gebouw een heel ander aspekt
 aan de orde. Waartoe dienen de
 kleuren van een schilderij?

Ontelbaar zijn de visies van de teo-
 retici. De meesten definiëren zelfs de
 schilderij als het bedekken van een
 oppervlakte met kleuren. Hieruit
 vloeit voort dat een vrouw, die zich
 met allerlei kleursticks opmaakt in
 feite zichzelf transformeert tot een
 schilderij. Het roder maken van de
 wangen, het 'bij-tekenen' van de
 haarbogen boven het oog, het in de
 verf zetten van de lippen kan volledig
 vergeleken worden met de activiteiten
 van de schilder.

Door zich in te smeren met allerlei
 schoonheidsprodukten vestigt een
 vrouw de aandacht op zichzelf. De
 heilige kleuren moeten haar doen
 opvallen. Tegelijkertijd dwingen ze
 ook een zeker respect af. Volgens
 Maarten 't Hart volgen beide stadia op
 elkaar. Na de aantrekking door op te
 vallen ontstaat een afstoting door het
 opgewekte respect. Deze dubbele wer-
 king zorgt ervoor dat mannen altijd
 binnen het handbereik van vrouwen
 blijven, zonder dat ze ongewild te ver
 gaan. Voorwaarde is het bescheiden
 gebruik van de maquillage.

Zodra kwistig wordt omgesprongen
 met hoge doses schminck en lipsticks
 gebeurt er iets heel bijzonders. De
 kleuren worden hoerig! Ze vleien niet
 aan, maar worden uitdagend! De
 ekspressionistische schilderkunst ka-
 racterizeert zich ondermeer door een
 heftig kleurgebruik. Heeft zo'n schil-
 derij iets met prostitutie te maken?

Shakespeare voert in *Measure for
 Measure* een pooier en een beul ten
 tonele. De pooier moet als straf voor
 het organiseren van prostitutie de beul
 assisteren aan de galg. Beiden vinden
 dat ze moeten samenwerken met
 iemand van lager allooi. De pooier
 verdedigt zich met de volgende ge-

vleugelde woorden: "Schilderen, mijn
 vriend, vinden velen een kunst; daar
 de hoeren, die bij mijn beroep horen,
 die schilderen verstaan, leveren zij het
 bewijs dat ook mijn beroep een kunst
 is; wat voor kunst er echter zou
 schuilen in het ophangen van mensen
 blijft mij een raadsel!"

Schilderen is een soort kosmetika,
 toegevoegde opsmuk. De kleuren wor-
 den geassocieerd met sensualiteit.
 Seksualiteit en kleuren kunnen in één
 adem uitgesproken worden! Mis-
 schien heeft de seksualiteit zelfs een
 kleur. *Diderot* kan bijvoorbeeld zelden
 zwijgen over het lieflijke rood, dat hij
 de mooiste aller kleuren vindt omdat
 het de jongemeisjeswangen kleurt.

Matisse (1869-1954) gaat zijn hele
 leven op zoek naar de *maagdelijkheid*
 van de kleuren. De zuiverheid mag niet
 bezoedeld worden. In zijn 'Stilleven
 met granaatappels' komen de tinten
 onvermengd voor. Hun frisheid blijft
 onaangestast. Toch lijkt het in eerste
 instantie een kindertekening, die is
ingekleurd. De kleur wordt bij hem
 bijna iets metafysisch. Ze wil licht
 worden, dat de ruimte overspoelt. Dit
 licht kan enkel ervaren worden in het
 Middellandse Zeegebied.

Ook *Pierre Bonnard* was gefasci-
 neerd door het kleurenpalet. Van de
Nabi's was hij misschien wel de
 fanatiekste. Beroemd én berucht werd
 hij toen een museumzichter hem bij
 de kraag vatte tijdens een tentoon-
 stellingsbezoek. Bonnard kon het im-
 mers niet laten zijn schilderijen bij te

werken. Een kunstwerk was volgens
 hem steeds onaf. Wanneer hij dus met
 één van zijn schilderijen gekonfron-
 teerd werd, vond hij het normaal dat
 hij nog enkele ekstra-nuances toe-
 voegde. Bonnard: "wanneer je een
 vlak met kleuren bedekt, moet je dit
 spel telkens opnieuw kunnen her-
 beginnen. Je moet voortdurend nieu-
 we combinaties van vormen en kleu-
 ren ontdekken, die beantwoorden aan
 de eisen van het gevoel". *Van Gogh*
 wilde alles weergeven met kleuren. Hij

smeerde zoveel verf op zijn doeken dat
 zijn schilderijen er *dikker* van werden.
 Hoe heviger zijn gevoelens, hoe meer
 verf hij nodig had. Schrijnend is het
 feit dat hijzelf haast geen geld bezat om
 zich al dat verfmateriaal aan te
 schaffen, terwijl nu de kunstspeku-
 lanten miljoenen winst opstrijken,
 wanneer zij die kleurrijke doeken bij
 Sotheby trachten te verhandelen.
 Dat wij allemaal de kleuren belang-
 rijk vinden, blijkt uit ons gekleurd
 denken. We kunnen ons nog enkel in

kleur uitdrukken. Kleuren worden
 zelfs geassocieerd met ideologieën.
 Maar ook het hele sociaal verkeer
 wordt door kleuren geregeld, zoals
Léger reeds opmerkte. Hij nam een
 bevrijding van de kleur waar. De
 bewegwijzering gebeurt in kleuren.
 Rood houdt ons op; groen laat ons
 verder gaan. De kleuren brengen aktie-
 velden, die totaal onafhankelijk zijn
 van de objecten, die tot dan toe de taak
 hadden kleur te bevatten of te dragen.

Kleur wordt een basismaterie even
 onontbeerlijk als vuur en water. Het
 werk van *Picasso* (1881-1973) wordt
 zelfs ingedeeld naar gelang het over-
 wicht van een bepaalde kleur. De
 blauwe periode in het begin van de
 twintigste eeuw wordt gevolgd door de
 roze. Slechts in zijn laatste levensfase
 krijgen alle kleuren de gelegenheid
 zich tegelijkertijd en even zuiver op
 zijn doeken te openbaren. Een gele
 hoed siert een blauw voorhoofd. *Yves
 Klein* doet vanaf 1946 voor ieder
 schilderij slechts een beroep op één
 kleur. Deze *monochromen* moeten
 volgens hem de ultieme waarheid
 onthullen. Op die manier vervallen alle
 lijnen en vormen, die toch maar tralies
 blijken te zijn voor het gezegde. De éne
 kleur herinnert aan de oorspronkelijke
 vrijheid. Zij neemt bezit van de
 toeschouwer, die er zijn diepste wezen
 in herkent.

Marital Rayse, toonaangevend voor
 de huidige Franse schilderscene, ge-
 bruikt totaal andere procédés. Zijn
 kleuren komen uit een verstuiver. Hij
 ontdekte het neonlicht als de meest
 levende kleur.

De tijd dat kleuren enkel dienden
 om de waarheid te verhullen lijkt
 opnieuw nabij.

Kadinsky was zijn hele leven op zoek
 naar een immateriële kleur. Daarin
 benijdde hij de komponisten. Muziek
 kon immers volledig abstrakt blijven.
 De schilder had zijn werk vast nodig;
 anders was hij geen schilder!

Minder abstrakte dan de atonale
 muziek zijn de schilderijen, die het
 voorwerp uitmaken van een tweede
 tentoonstelling, *Capriccio*. Daar valt
 vooral de Beethovenfries van *Gustav
 Klimt* op. De bijzondere kleuren
 (goud!) en de sierlijke vormen zijn
 voor talrijke interpretaties vatbaar.
 Zoals de meeste werken op deze
 (toegevoegde) tentoonstelling verwij-
 zen ze enkel indirect naar de muziek.

Toch is de kollektie de moeite van het
 bestuderen waard. Zelfs de onlangs
 overleden *Joseph Beuys* is vertegen-
 woordigd. De Engelse Pop Art uit de
 jaren '60 neemt echter de grootste
 plaats in. De contacten tussen de
 plastische popkunstenaren en de mu-
 zikale waren echter eerder incidenteel.
David Hockney of *Richard Hamilton*
 hielden wel van de *Beatles*; maar in
 hoever zij zich door hun muziek lieten
 inspireren blijft ook na een bezoek aan
 deze toch wel merkwaardige tentoon-
 stelling nog steeds een raadsel.

Ludo Dosogone

*Van Matisse tot nu; de kleur in de
 Franse Kunst en Capriccio muziek en
 kunst in de twintigste eeuw; tot 6 april
 in het Paleis voor Schone Kunsten te
 Brussel, open van 10 tot 17 u, maandag
 gesloten. Trein en toegang: 50%.*

Politiek misbruik inzake kollokatie

In een persmededeling protesteert
Bevrijd de Waanzin (een aktiegroep
 van patiënten, ex-patiënten en sym-
 pathisanten tegen de machtsmisbruiken in
 de psychiatrie) tegen de huidige kollo-
 katieregeling. Kollokatie is een ge-
 dwongen opname in een psychiatri-
 sche inrichting, nadat men heeft
 vastgesteld dat de betrokkene krank-
 zinnig is, en gevaarlijk is voor zichzelf
 en de samenleving.

Zo'n kollokatieprocedure is vrij
 eenvoudige. Er zijn politieke overheden
 zoals burgemeester en schepenkollege,
 of de bestendige deputatie, die iemand

naar een psychiatrisch instituut kun-
 nen sturen, als er een arts bereid wordt
 gevonden een getuigschrift op te
 stellen "waaruit de geestestoestand
 van de te plaatsen persoon blijkt en de
 bijzondere omstandigheden van de
 ziekte". Ook een "belanghebbend
 persoon" kan iemand laten kollo-
 keren. Dit verzoek tot opname — een
 belanghebbend persoon wordt door de
 wet zeer ruim opgevat en kan in feite
 eender wie zijn, die een bepaalde
 relatie heeft tot de betrokkene — dient
 wel voorzien te zijn van het visum van
 de burgemeester waar de geestiezieke
 zich op dat ogenblik bevindt. Ook het

genoemde medische getuigschrift
 moet aan de inrichtingsdirecteur wor-
 den voorgelegd.

Enmaal de persoon opgesloten is,
 dient een psychiater in de inrichting de
 gekollokeerde 5 dagen te onderzoeken
 en een beslissing te vellen over verdere
 kollokatie. Deze laatste psychiater is
 hiervoor speciaal benoemd door het
 Ministerie van Volksgezondheid en
 mag maximaal 150 gekollokeerden
 onder zijn bevoegdheid hebben. Het
 aantal gekollokeerden bedroeg eind
 1983 3322 in Vlaanderen.

De wet is gevaarlijk

Bevrijd de Waanzin stelt dat kollokatie
 in wezen een arrestatie is met een
 daaropvolgende gevangenhouding
 van de betrokkene voor onbepaalde
 duur, en zonder vorm van proces. Dit
 is in flagrante tegenspraak met het
 Europees Verdrag van de Rechten van
 de Mens dat stelt dat eenieder recht
 heeft op een eerlijke en openbare
 behandeling van zijn zaak.

Ten tweede stelt de aktiegroep de rol
 van de arts serieus in vraag. Wat heeft
 nu de medikus, vanuit zijn opleiding,
 te zeggen over problemen als "gevaar-
 lijk voor de samenleving", waar dit
 probleem toch duidelijk meer te
 maken heeft met bv. de tolerantiedrempel
 in een samenleving. De rechtsbescher-
 ming van de betrokkene staat in deze
 procedure nergens.

Als een schepenkollege of een
 bestendige deputatie wil, kan men
 iemand die in 1980 voor 6 maanden
 gekollokeerd werd, en sindsdien on-
 verdroten ijvert voor eerherstel en
 vooral schadevergoeding. In 1983
 legde hij bij het Parket-generaal in
 Gent een klacht met burgerlijke partij-
 stelling neer, tegen 3 dokters en 2
 advocaten. Thans wordt Kuypers
 door politieke overheden zoals het
 parket, het Gentse gemeentebestuur
 opnieuw bedreigd met kollokatie, en is
 een kollokatie-onderzoek aan de gang.

Meer informatie over *Bevrijd de
 Waanzin*: Postbus 11, 3000 Leuven.
 Tel. 016/22.32.94, 016/26.00.27 en
 016/26.09.37. (LV)

raketen niet meer monddood te
 maken is. "Het gaat natuurlijk om
 meer dan raketten, puur. Met deze
 ziekte is het immers zonneklaar ge-
 worden dat militarisme en demokratie
 niet samengaan," aldus de Bezorgden.

Wie zo'n bezorgd mens eens in
 levende lijve wil zien, kan terecht op
 een voorbereidende vergadering met
 het oog op deze blokkade, die door-
 gaans vindt donderdag 6 maart om
 20.00 u in 't Stuc. Verdere inlichtingen
 — er wordt die dag een bus ingelegd —
 in de Regastraat 28, Leuven en/of bij
 Inge Hermans 016/22.15.82.

Niet eens blote handen, maar wel
 geitewollen sokken rond de polsen,
 zijn er ook de VAKAlui die ter
 gelegenheid van één jaar cruise in dit
 land, in tal van gemeenten op zaterdag
 15 maart een vredesboom willen
 planten (bij voorkeur een Japanse
 kerselaar). Ook zondag 16 maart is het
 bomen planten, maar dit keer in
 Florennes, waar men meteen een heel
 vredesbos wil neerpoten. Op de be-
 wuste zondag wil men geen nieuwe
 massamanifestatie houden in Floren-
 nes, maar wel organisaties en ge-
 meenten oproepen delegaties te sturen
 naar de plaats van onheil.

De 'aktie' in Florennes start om
 15.00 op de Place Verte, zoals gezegd
 op zondag. Opnieuw wordt iedereen
 opgeroepen aan te komen zullen met
 Japanse kerselaars, omdat het een
 boom is "die ons ruim veertig jaar na
 datum zal doen herinneren aan de
 nefaste gevolgen van de ongebreidelde
 wapenwedloop". Inlichtingen over de
 VAKA-aktie, die gevoerd wordt onder
 de kode-naam "Dwarsboom de bom",
 Kloosterstraat 3, 2000 Antwerpen
 (03/232.53.81). (LV)

Vredesbeweging (terug) in aktie

Volgende week (15 maart) is het
 precies één jaar dat de eerste 16 Cruise-
 missies in het vredige Florennes door
 de Amerikanen werden gedropt. De
 goedaardige Belgen hebben zich in
 grote getale aan deze nieuwe situatie
 intussen reeds aangepast, maar de
 vredesbeweging wil van deze datum en
 bijbehorende herdenking alweer laten
 horen dat ze met een ander niet
 akkoord kan gaan.

De Bezorgde Burgers (BBB) organi-
 sieren op zaterdag 15 maart een heuse
 blokkade van de militaire basis. Zoals
 het de geweldloze optie van deze groep

past, zal de aktie geschieden met blote
 handen. Veel volk is dus aangewezen
 om de blokkade-aktie tot een signi-
 fikant resultaat te brengen. Floren-
 nade, het vredeshuis bij de militaire
 basis, aldaar, koördineert heel het
 gebeuren, en op de bewuste zaterdag
 wordt je verwacht om 12.00 u (Floren-
 nade, Route Charlemagne 20, 5526
 Rosée, 082/68.88.62). Daar zullen de
 laatste afspraken gemaakt worden,
 zodat de aktie kan beginnen om
 15.00 u.

In een pamflet stellen de BBB'ers dat
 de beweging die gegroeid is rond de

1
 JAAR
 KERN-
 KOPPEN IN
 BELGIE.

EUROPA

Vascul

E. Marain spreekt over Virginia Woolf

Geboren om te schrijven

Toen ik klein was, heb ik steeds gedacht dat Virginia Woolf een angstaanjagend wezen was. Onmiskenbaar was dit onder de invloed van E. Albees toneelstuk 'Who's afraid of Virginia Woolf?', dat in 1964 het licht zag en beroemder is geworden dan het oeuvre van Virginia zelf. Tot mijn grote verbazing stelde ik later vast, dat het hier ging om een zeer gevoelige vrouw, zo gevoelig zelfs, dat ze er vaak het slachtoffer van werd en leed onder zware depressies. Virginia Woolf bleek ook een mooie vrouw te zijn, niet gespeend van humor en vlot in de omgang, kortom, niet bepaald iemand om bang voor te zijn.

Dit beeld van de gevoelige persoonlijkheid, die gefascineerd was door het experimenteren met taal, werd bevestigd door Elisabeth Marain. Zij is zelf schrijfster, en heeft o.m. 'Een mond vol zand, Uitgestelde thuiskomst en verscheidene kinderboeken geschreven. In het kader van het festival Vrouwen van overal, hield ze een lezing over haar collega uit het Victoriaanse tijdperk.

Cambridge

Elisabeth Marain begon met een schets van de ontstaansgeschiedenis van haar lezing. Een Brugse leeskring had namelijk het plan opgevat een reeks lezingen door vrouwen van nu over vrouwen van vroeger te laten houden. De bedoeling was, dat Elisabeth Marain daar een zeer algemene inleiding zou geven in verband met Virginia Woolf, omdat daarnaast ook andere schrijfsters van vroeger aan bod moesten komen.

Marain vertelde dit bij wijze van ekkus voor een eventueel gebrek aan grondigheid van haar lezing. Deze voorzichtigheid bleek echter overbodig, althans wat haar behandeling van het leven van Virginia Woolf

betreft. Voor mensen, die nog aan een kennismaking met deze schrijfster toe zijn, volgt hier een biografie, zoals die door Elisabeth Marain werd voorgesteld.

Op 25 januari 1882, in het laat-Victoriaanse tijdperk dus, werd ze geboren, op het scharnierpunt tussen een star en een meer dynamisch politiek systeem. Ze groeide op in een voorname omgeving. Heel de intelligentie van deze periode kwam bij de familie Woolf over de vloer. De leden van deze familie waren stuk voor stuk persoonlijkheden, en tevens begiftigd met een uitzonderlijke schoonheid.

Virginia heeft een gelukkige jeugd gekend, in een gezin waar een opgeruimde sfeer heerste, en waar haar geluk enkel overschaduwde door een halfbroer die zijn handen niet kon thuishouden. Om daarin echter een oorzaak te zien van haar latere depressies, vond E. Marain overdreven. De vroege dood van haar moeder was wel de onmiddellijke aanleiding tot haar niet gelukte zelfmoordpoging op 13-jarige leeftijd. In haar karakter, evenals in haar uitspraken, zijn vele tegenstrijdigheden te vinden. Enerzijds haatte ze bijvoorbeeld mooie kleren en gaf ze niet zoveel om haar uiterlijk, maar anderzijds was ze erg snobistisch en wilde enkel uitgaan in hoog gezelschap van eksentrieke mensen.

De non-konformistische Bloomsbury Group, waartoe zij en haar man, de journalist en essayist Leonard Woolf, behoorden, was zo'n selecte club. Een ander voorbeeld van haar tegenstrijdigheid is haar bewuste afwijzing van het moederschap enerzijds, omdat het fysieke aspect ervan

haar afstootte en zij haar labiel karakter daartoe niet geschikt achtte, terwijl zij anderzijds toch jaloeers was op Vanessa, haar zus, die drie kinderen had.

In haar latere jaren, wanneer ze schrijft dat de beroemde Engelse schrijfsters zoniet ongehuwd, dan toch kinderloos gebleven waren, lijkt ze wel over die frustratie heen gekomen zijn. Haar liefde tot mensen was eerder platonisch. Ze was een zeer intelligente vrouw, en graag was ze, zoals haar broers, naar Cambridge gegaan. Dat dit niet mocht om de eenvoudige reden dat ze een meisje was, is voor haar een levenslange grief geweest.

Veelschrijfster

Toch mocht ze niet klagen, want ze koos zich omringen met het meest uitgelezen gezelschap, en zich van 's morgens tot 's avonds wijden aan de taak waarvoor ze geboren was: schrijven. Ook zette ze zich ten volle in voor het werk in de uitgeverij die door haarzelf en haar man was opgericht (The Hogart Press) met het doel door de manuele arbeid aldaar haar depressies tegen te gaan. Typend voor haar haar labiele geestestoestand was, dat ze veel belang hechtte aan het oordeel van haar geleerde vrienden over haar werk.

Ook nam ze een zeer ambivalente houding aan tegenover haar concurrenten zoals K. Mansfield, die ze weliswaar bewonderde, maar wiens succes haar ook beangstigde. Tijdens de oorlog was ze met Leonard uitgeputte naar het platteland. Enerzijds wakte ze daar vreugde uit de landelijke stilte en de natuur, maar anderzijds werd ze door het gebrek aan sociële leven gekweld. In haar laatste dagboek

noteerde ze dat alle schrijvers ongelukkig zijn. Dit is tekenend voor de moeheid en fataliteit die haar toen overvielen, en het is een aanwijzing voor de diepe depressie waarin ze wegzonk. Op 28 maart 1941 pleegde ze zelfmoord.

Over de werken van Virginia Woolf was E. Marain niet zo uitvoerig. Eerlijkheidshalve moet ik er wel aan toevoegen dat zij dit zelf als een kritiek op haar lezing formuleerde, en tijdsgebrek als een ekkus daarvoor inriep. Vooral onthield ik dat Virginia Woolf een veelschrijfster was. Kritieken, essays, dagboeken, kronieken, herinneringen, romans, het zijn even zoveel genres waarin zij haar schrifttaalt aan bod liet komen. Zij ging in haar romans op zoek naar de wereld achter de werkelijkheid, en wilde in de eerste plaats mensen tonen in hun verhouding tot de onstoffelijke realiteit. Zij ontwikkelde zo de techniek van de *stream of consciousness*. Is zijn dit opzicht door Freud, die ze grondig gelezen heeft, beïnvloed? Ook worstelde ze met het begrip tijd, dat in haar ogen een warreling van subjectieve ervaringen was. Tevens wilde ze al het onnutte, dode weren uit haar romans om enkel de essentie over te houden.

Vrouwelijkheid

In haar essays stelde ze de vraag: wat betekent schrijven voor een vrouw? Volgens haar moet de taal overeenkomen met de eigen gevoeligheid van man of vrouw, wat niet betekent dat men vanuit een persoonlijke frustratie mag schrijven. Wel bedoelt ze met deze uitspraak dat, alhoewel het fataal is man of vrouw zonder meer te zijn, toch mannen over mannen, en vrouwen

over vrouwen moeten schrijven. De taal van een vrouw beantwoordt immers beter aan de gevoeligheden van een vrouw en de taal van een man aan die van de man.

Haar boekbesprekingen en portretten van vrouwen heeft ze vanuit een feministische invalshoek geschreven. *The room of your own* was bestemd voor vrouwen van hogere klassen. Het is een pleidooi voor een hogere opleiding voor vrouwen en voor een feminisatie van de universiteiten. Zij was een overtuigde pacifiste, en zag met lede ogen aan dat de wetenschap die aan de universiteiten bedreven werd, de wetenschap van het doden, heersen en verwerven van kapitaal was.

Toch zou het te sterk uitgedrukt zijn, indien men haar sociaal geëngageerd zou noemen. Haar sociaal engagement werd immers te zeer door snobisme gehinderd. Ze heeft zich niet uitgesproken voor een ontwikkeling van de volkswrouw, maar enkel voor universitair onderwijs voor de vrouw van stand. Het zou ook een volslagen misvatting zijn, haar te beschouwen als de pleitbezorger voor de vermarvelijking van de vrouw. Zij was integendeel bekommerd om de verdwijning van de vrouwelijkheid en ze was niet blind voor de nadelen van het man-zijn.

Elisabeth Marain onderbrak herhaaldelijk haar uiteenzetting om persoonlijke beschouwingen te geven over de positie van de vrouw van vandaag. Hoe interessant deze beschouwingen ook waren, toch vroeg ik me af of ze te zake deden. Ze konden eerder het onderwerp vormen voor een aparte lezing. Ook kon ik me niet van de indruk ontdoen, dat Elisabeth Marain via Virginia Woolf soms over zichzelf aan het spreken was. Maar ik wil niet beweren dat die indruk juist is. In ieder geval is de spreker van donderdagavond een persoonlijkheid, die in een zeer mooie, soms poëtische taal een boeiende syntese kan bieden over het leven en werk van haar al even boeiende voorangster.

Lia Boudouin

HERGE en de Nagel aan zijn doodskist

Hergé mag dan al verteerd zijn door de ondergrondse wormen, zijn reportierke met de kuif blijft de schepsels boven de grond bezighouden. Het *Imaginaire Museum van Kuifje*, dat zeven jaar terug in het Paleis voor Schone Kunsten te gast was, bereikte twee jaar geleden Barcelona. De stichting Joan Miro vroeg bij die gelegenheid een heleboel hedendaagse illustratoren, striptekenaars en ontwerpers een persoonlijke hulde te brengen aan Hergé. Hun artistiek werk is nu verzameld in de catalogoog *Kuifje in Barcelona*: het is een zeer gevarieerd en kleurrijk geheel geworden. We merken zowel rechtstreekse benaderingen als algemene verwijzingen naar Kuifjes avonturen. Diverse kunstenaars hebben hun eigen wereld geïntroduceerd of

verwijzen in hun werk naar de plaats van de tentoonstelling (Miro, Spanje...). Voor het overige staan er in deze catalogoog ook enkele bijdragen over Hergé en diens strips... ook wordt er even stilgestaan bij de striptekenaars die hij geïnspireerd heeft. Twee van die mensen, namelijk Torres en Ted Benoit hebben zopas een nieuw vertaald album uit. Benoit staat met *De lichtstad* duidelijk dicht bij Hergé's Klare Lijn dan de Spanjaard Torres, die in *De man die mompelde* de modieuze karakteristieken van de jaren vijftig in een toekomstbeeld verwerkt. Een mooie verpakking maar er zit niets onder.

Ted Benoit daarentegen, kan het niet laten ingewikkelde intriges in elkaar te knutselen. Doch echt plat ga ik daarvoor niet, maar — weeral! — zijn aardige tekenstijl vergoelijk het een en ander.

Dat kan helemaal niet gezegd worden van de

Vlaamse auteur Nagel met zijn 'stripbewerking' van Jan De Lichte. Hoewel zijn lelijke tekeningen wel wat bij het onderwerp passen, slaagt deze arme man er niet in om een verhaal te vertellen: hij heeft helemaal geen benul van découpage of van bladindeling. Het volstaat dus niet om een boek van Boontje zaliger bij de hand te nemen, om een geschikt stripscenario te hebben. En zeggen dat die pummel van een Nagel bijna de Stripdijprijs in de wacht had geselecteerd!...

J.-C. FOREST
De spookjonk ***

Jean-Claude Forest is een eigenaardige en eigenzinnige kerel, en dat pleit voor hem. Hij stond aan de wieg van de volwassenenstrip in de jaren zestig, maar noch zijn bankrekening, noch zijn gezondheid zijn er wel bij gevaaren. Maar de man is blijven dromen en liet zich nooit kooien door een kleverig etiket. J.-C. Forest presteert het steeds met iets compleet nieuw en onverwacht voor de dag te komen, weliswaar niet altijd van eenzelfde hoge kwaliteit.

De spookjonk lijkt mij nochtans zijn sterkste werk te zijn. Het is een filosoferende en wonderlijke striproman geworden, die geen uitstaans heeft met de huidige modetrend van seks en geweld in de volwassenen strip (Cotias, Bucquoy, Liberator...).

Veel tekst, dat wel, maar hier is het niet storend omdat het de auteur niet te doen is om een spannend verhaal — hoewel het mysterie rond de *hygiënische vensters* wel boeiend is. Forest wil eerder vragen stellen naar onze waarneming van de werkelijkheid. Wat is waarheid en bestaat er wel zoiets als realiteit?

Uiteindelijk willen de meeste mensen uit de sleur en de ellende van de dagdagelijkse 'realiteit'... misschien biedt deze strip je daartoe wel de mogelijkheid, maar dan moet je wel genoeg openstaan; zoals je je kamer ook alleen maar kan verluchten, als je je raam maar wijzig genoeg open zet.

CHARYN en BOUCQ
De vrouw van de tovenaer ****

Zo'n negen maanden geleden graaide ik voor Veto in het stripblad *Wordt Vervolg*, waarin zopas het tweede hoofdstuk van *De vrouw van de tovenaer* was verschenen. Ik schreef toen: "Charyn en Boucq buiten de dubbelzinnige wereld tussen droom en werkelijkheid op een fijnzinnige manier ten gronde uit. Met uitermate realistische tekeningen verbeeldt Boucq de fantasmen van een Alice-achtig meisje. Kortom,

deze strip is goed op weg om uit te groeien tot de revelatie van het jaar."

En jawel, acht maanden later onving dit album de belangrijkste stripprijs, namelijk de *Alfred* op het stripfestival van Angoulême. Nu ik het complete verhaal voor mij liggen heb, ben ik er nog sterker onder de indruk van...

In tegenstelling tot Boucqs vroeger humoristisch werk, heerst hier pure ernst. Het fantastische verhaal is nochtans rijk genoeg om de lezer te boeien... ook in de langzamere passages met sfeerbeelden.

De tekenaar heeft het scenario van de Amerikaanse schrijver dan ook op zijn eigen manier bewerkt: hij korrigeerde details of laste zelfs nieuwe scènes in... Niets is zomaar toevallig of gewoone om de lol van het tekenen. Het thuis in Saratoga neemt een cruciale plaats in. Het is niet alleen het begin van het verhaal, maar het vormt tevens een verwijzingspunt voor alle elementen die later in het verhaal een belangrijke rol blijken te spelen. Dekors zijn meer dan achtergronden om de actie te situeren, zij moeten de nodige emotie bij de lezer losweken. Boucq en Charyn schiepen een magistraal album, dat een plaats verdient op mijn uitgelezen rek tussen *Le Bar à Joe* van Munoz en *Sampayo*, *Tragiques Destins* van Vuillemin, *Beyrouth* van Duveau en *De kermis der onsterfelijken* van Bilal...

L. en F. SCHUITEN
De holle aarde ***

Dit album bestaat ogenschijnlijk uit twee delen: het eerste is in zwart-witte etistonen en het tweede is in kleur. Er is met deze kleurdruk wel iets misgelopen, vooral vanaf bladzijde 49 zijn de kleuren te geprononceerd en dat is spijtig.

Het eerste verhaal toont ons een volk dat voortdurend verder trekt en nooit lang op één plaats blijft. Niemand wil blijkaar ba-redeen. Een jong meisje is vreselijk nieuwsgierig naar de reden van deze eeuwigdurende tocht, maar zij moet wachten op het inwijdingsfeest. Zolang kan ze echter geen geduld meer opbrengen en zij blijft stiekem achter... Na een poos merkt ze dat de aarde steeds meer begint te hellen, totdat alles omgekeerd staat en ze begrijpt dat de aarde hol is. Haar volk leeft blijkaar in het binnenste van deze — en dat weten we pas later — gekonstrueerde bol... Het tweede en langer verhaal sluit bij dit gegeven aan, maar meer vertel ik niet.

Dit album werpt een ironisch licht op de verhouding tussen mannen en vrouwen, maar het is bovenal een lust voor het oog en voor de verbeelding. De broertjes Schuiten serveren hier een Cocktail van Art Nouveau, fantastische bedenkels (bijvoorbeeld vreemde werktuigen), mooie vrouwenlichamen... Genieten maar!

Pascal Lefèvre

***** een meesterwerk ***** een aanrader ***** leeswaardig ***** zwak ***** absolute flop

Uit De Spookjonk van J.-C. Forest

REVUE RECHTEN Vorige week mocht de tweejaarlijkse revue dan nog eens doorgang vinden om het 100-jarige bestaan van het VRG ekstra luister bij te zetten. De gebruikelijke netelige punten werden door het publiek op groot applaus onthaald; daar waar voor een kritische noot over de verhoging van de inschrijvingsgelden en de numerus clausus slechts drie dapperen het waagden hun sympathie te betuigen. Het relatief degelijke spektakel eindigde met een chaotische anti-klimaks. Einde nooit geoeft? Op de foto: professor Hugo Vandenberghe grijpt, ondanks zijn lidmaatschap van de Orde der Kruisvaarders, naast de zevende Kamerzetel. (foto Veto)

Kommercie of informatie?

Vakantiedia's uit China

Voor een dikke twintig jaar was de Chinese volksrepubliek nagenoeg terra incognita — bijna zo onbekend als ten tijde van Marco Polo. Reizen daarheen waren zeldzaam en opvallend: toen onze Koningin Elisabeth — eigenzinnig als steeds — toch dat immense land wilde zien, kreeg zij last met het Ministerie van Buitenlandse Zaken. En toen ze haar wil doorzette, in september 1961, en Mao bezocht "gechape-ronneerd" door baron Allard, werd die baron *persona non grata* aan het Hof.

Na 1968 echter ontstond er een "China-rage" en reizen in die richting namen vaak het karakter van een bedevaart aan. De eerste die bekeerd terug kwam — in 1970 — was Kris Merckx, de huidige PVDA-lijsttrekker: in de Leuvense studentenpolitiek van de "woelige jaren" naar voren geschoven als tegengewicht voor de uiterst-linkse SVB-invoeld, was Merckx zelf snel geradikaliseerd; en toen hij het land van Mao als toerist bezocht had, deed hij wat Clovis hem vijftien eeuwen eerder al had voorgedaan — hij verbrandde wat hij aanbeden had en aanbad wat hij verbrand had.

Boerenbedrog

Na Merckx gingen er velen die weg op en tot midden zeventig jaren nam nagenoeg iedere China-reis het karakter aan van een propagandatocht. Zelfs iemand die nu kandidaat is voor het CVP-jongeren-voorzitterschap en bepaald geen maotist was, toonde dia's van een studiereis die bijzonder lovend waren voor de Chinese prestaties en verklaarde sterk onder de indruk te zijn van het regime van Mao.

September 1976 echter blies de Grote Voorzitter zijn laatste adem uit en amper een maand later stond de boel op zijn kop: China bleek al tien jaar geregeerd te worden door een tirannieke Bende van Vier, geleid door Mao's weduwe, die misbruik had gemaakt van de aftakeling van haar echtgenoot (althans, dat was de officiële versie). En al die modelfabrieken, avant-garde-kommunes, politiek bewuste arbeiders en ideologisch gedreven boeren, bleken *fake* te zijn geweest, één groot boerenbedrog. De Grote Proletarische Culturele Revolutie die zoveel Westerse intellectuelen (waaronder ikzelf) jarenlang begeesterd had, was toch niet meer geweest dan een interne machtsstrijd binnen een bureaucratie die slechts in naam het volk vertegenwoordigde.

Uiteraard was ook dat beeld overtrokken, zwart-wit categoriëren zijn nooit bijzonder geschikt voor intellectuele diepgang, maar met het gedweep was het wel gedaan. Zelfs AMADA, dat

kort daarna PVDA werd, leerde China naar mondjesmaat bejubelen. De focus van het utopisch denken werd verlegd naar Nicaragua, daar was het weer spannend, daar vond de linkse dromer weer wat heroïsche romantiek.

Wij zijn nu tien jaar later en voor ons West-Europeanen is China een land geworden als de andere: ver en groot en dichtbevolkt en mooi, maar niet meer de plaats van "het Gele Gevaar" of waar "het daghet in het Oosten". Een moment heeft Japan zelfs de fakkel overgenomen en leek het pragmatische sukses van de Rijzende Zon interessanter dan het ideologische gedaas uit het Rijk van het Midden.

Dat herleiden tot reële prioriteiten van de China-interesse heeft de werkelijke belangstelling voor dat land geen kwaad gedaan. Still dat belangstelling nog altijd reëel is bewees de markante opkomst voor de dia-avond, dinsdag 4 maart, in Wijsbegeerte en Letteren: een volle zaal, honderd à honderdtwintig personen.

China-kenner

De avond was ingericht door het "avontuurlijke" reisburo *Joker* in samenwerking met de Vereniging België-China. *Joker* is een commerciële organisatie die nagenoeg volledig gedragen wordt door een jonge ploeg reisbegeleiders. Het beweegt zich in het alternatieve reiscircuut en weet daarin na vier-vijf jaar bestaan een meer dan origineel programma aan te bieden tegen — alle verhoudingen in acht genomen — redelijke prijzen. De Vereniging België-China daarentegen is een VZW die al dikke dertig jaar ijvert voor goede vriendschapsrelaties tussen de beide landen. Voor zijn China-reizen doet *Joker* een beroep op die Vereniging en de samenwerking is uiterst vruchtbaar: één formule die vooral klassiek China aandooft, één die een zeker avontuur inbouwt (met onder andere drie dagen fietstocht) en één die de oude Zijderoute volgt. Voor studenten onbetaalbaar (120.000 à 160.000 F voor drie weken) maar China is nu eenmaal enorm duur.

Omdat ik dus niet naar China kan, moest ik me tevreden stellen met de dia's. En die waren mooi en tekenden de veranderende sfeer in dat land: de kommentator wees op de enige Maofoto die er nog te bespeuren viel, vlak boven de ingang van de Verboden Stad in Beijing (Peking); er hing reclame voor Sony waar vroeger revolutionaire slogans hingen; en de frisse en soms zelfs bevallige kledij van de Chineesjes, was een echte verademing tegenover de blauwe pakjes van de tijd "toen het socialisme nog met reuzenschreden vooruitging". De dood van Mao en de machtsvername van Deng Xiao Ping heeft de modale Chinees blijkbaar geen windeieren gelegd.

Met die vaststelling had je dan ook dadelijk het interessante gedeelte van de avond gehad: de dia's voerden ons van de Verboden Stad naar keizerlijke zomerresidenties, naar archeologische

sites, naar boeddhistische tempels. Mooie vakantiedia's, maar *vakantiedia's*. En wat is er eigenlijk vervelender dan naar anderszins vakantiedia's kijken, als die niet begeleid worden door spitsvondige commentaar?

Nu was de commentaar die avond slechts origineel in de mate dat hij volkomen ondeskundig was: de persoon in kwestie is misschien een goed organisator van toeristische reizen, een China-kenner is wat anders. Zo verklaarde hij ons dat Mao in 1949 de Japanners verslagen had, maar die konden al sinds 1945 geen *pap* meer zeggen. Mao versloeg in 1949 de *Kuomintang*, de rivaliserende partij van Tsjang Kaj Tsjek, met wie hij in de verzetstijd tegen de Japanners een éénheidsfront had gevormd. Wij zagen een dia van de plaats waar het beroemde *Xian-incident* had plaatsgevonden (1936). Daar was Tsjang Kaj Tsjek gevangen genomen door de troepen van Mao en tot dat front gedwongen, aldus onze zegsman. De waarheid is dat Tsjang gegijzeld werd door zijn eigen generaals, die het bewaren tegen de kommunisten te veel ten, terwijl de Japanners het land onder de voet liepen. Bij de dia's van de Chineses Muur kregen wij nog maar eens het hardnekkige fabeltje als zou dat bouwwerk met het blote oog zichtbaar zijn vanop de maan. Dat is onzin natuurlijk, de muur mag dan meer dan 6000 km lang zijn, hij is maar 6 meter breed.

Nivellering?

Dat ging zo maar door: mooie dia's begeleid door nietszeggende of foutieve commentaar. En dat toonde duidelijk het dubbelzinnig van een dergelijke avond: een promotie-avond voor een commercieel initiatief, vormd als culturele lezing, dat loopt gemakkelijk uit de hand.

Nu is er natuurlijk niets op tegen dat de mensen van *Joker* hun zaak willen verkopen. En er is niets op tegen dat een VZW met hen samenwerkt, zolang dat binnen de lijn van hun verenigingsdoelstellingen ligt. Maar wanneer die samenwerking moet leiden tot een nivellering naar beneden van een organisatie die altijd bekend heeft gestaan voor haar degelijke informatie, dan klopt er iets niet. Dan krijg je het fenomeen van de *VZW als dekmantel*. En dat is niet fris en doet volgens mij op de lange duur noch de VZW noch het commerciële initiatief veel goed. Te liep willen zijn, wordt dan al snel gestunt en wie zich tot een intelligent publiek richt, moet de mensen niet voor dom houden. En wie over China wil praten, zeker in een fakulteitgebouw waar sinologie wordt gedoceerd, doet er best aan iets van China af te weten. Je zou anders op de duur nog gaan twifelen aan de kwaliteit van de beloofde begeleiding. En de kwaliteit van de reisbegeleiding, is toch iets waar *Joker* bijzonder veel aandacht aan besteedt.

Eddy Daniels

Kunnen gevangenis worden afgeschaft?

Op dinsdag 18 maart a.s. wordt in de Valk een debat georganiseerd waarin de abolitionistische utopie t.a.v. gevangenis centraal staat. De visie dat onze samenleving het inderdaad best zou stellen zonder die massale opsluiting, zoals we ze nu kennen — in België worden elk jaar meer dan 20.000 mensen in gevangenis opgesloten — wordt die avond o.m. verdedigd door de Amsterdamse professor H. Bianchi.

Hij is van oordeel dat mensen maar eens zelf hun conflicten moeten beginnen op te lossen, in plaats van dit konflikt in handen te geven van een interveniërend straffaraat, zoals het thans gebeurt. In de mate dat een konflikt onderling kan geregeld worden, is de behoefte om surplus nog een straf bovenop te gaan leggen onnodig. Voor die onderhandelingen, tén éine het konflikt tussen slachtoffer-dader op te lossen, voorziet Bianchi een vrijplaats, waar de dader zich kan terugtrekken en niet blootgesteld is aan de pogingen tot wraak van het slachtoffer. In zo'n vrijplaats wordt onderhandeld tot een oplossing bereikt wordt.

Utopie en realiteit

Krankzinnig zal je denken, maar nu blijkt dat ons strafrecht en gevangenisstelsel slechts dateert sinds 1800, en dat vóór die tijd in vele gevallen beroep werd gedaan op dergelijke vrijplaatsen. In de 17de eeuw functioneerde zo'n burcht in het Diepse Frederica als

vrijplaats en alle criminelen die in hun land waren veroordeeld of werden gekeurd konden daar naartoe. In de mate dat deze samenleving terug haar eigen conflicten leert oplossen, is er dus geen behoefte aan gevangenis, aldus Bianchi.

Die utopische visie zal die avond o.m. gekonfronteerd worden met de Belgische realiteit. Een organisatie als de Liga voor Mensenrechten pleit immers al jaren voor een gematigde abolitionistische strategie. John De Wit zal namens de Liga uiteenzetten dat het jaarlijkse aantal opsluitingen onmiddellijk met de helft kan verminderd worden, door o.m. landlopers, geïnterneerden, minderjagers, veroordeelden (met een straf minder dan zes maanden), de plaatsvervangende gevangenisstraffen, vreemdelingen ter beschikking van de openbare veiligheid, overtredders op de vreemdelingenwet... uit de gevangenisbevolking te halen. Ook een striktere beperking op de voorarresten, of een betere toepassing van de voorwaardelijke invrijheidsstelling e.d. zouden de gevangenisbevolking verder drastisch kunnen verminderen.

Tegenover deze utopische visie en de Belgische realiteit zal die avond commentaar geleverd worden door een paar Leuvense kriminologische wetenschappers.

De avond gaat door op 18 maart om 20.00 u in De Valk: *Kunnen gevangenis worden afgeschaft?* met o.m. H. Bianchi, J. De Wit e.a. (LV)

Operaseminarie

Opera is in tegenwoordig. Met de aanstelling van Gerard Mortier als directeur van de Muntschouwburg werd Belgenland er zich plots van bewust dat ook hier zo iets als een *Nationale Opera* bestaat. De aanpak van Mortier zal er wel niet vreemd aan zijn, met als logisch gevolg: een springlevende opera, een prima orkest, boeiende programmerie en vooral: de Munt zit weer vol bij elke opvoering.

Bij *Jeugd en Muziek* heeft men dan ook handig ingespeeld op deze nieuwe mentaliteit. Immers, men organiseert er nu jaarlijks een "opera-seminarie", met als uitgangspunt een productie van de Munt. Dit met de bedoeling jong én oud de drempel tot de opera te doen overwinnen: demokratisering van het operawereld.

Zo werd er verleden jaar gewerkt rond Wagners *Tristan und Isolde*, terwijl dit jaar een jeugdwerk van W.A. Mozart het centraal gegeven wordt: *La Finta Giardiniera*. Naast het bijwonen van deze opera, worden er ook een aantal referaten gegeven, die opera als cultuurfenomeen uit de

doeken moeten doen. Uit de ons toegekomen informatie blijkt alvast dat er een vrij omvattend pakket wordt aangeboden, met als onderwerpen zo ondermeer: de opera als teatergegeven (scenische vormgeving, taak van de regisseur), opera als muziekgegeven (de interpretatie van de dirigent en de taak van een dramaturg), naast de combinatie van opera en het nieuwe medium film.

Uiteraard komt ook de figuur van Mozart uitgebreid aan bod, naast de ontwikkeling van de opera tijdens zijn leven. Als gastsprekers werden verschillende specialisten aangeduid, die dan ook een gedegen informatie moeten kunnen geven. Namen als P. Peire, D. Lauwaert, G. Mortier en S. Cambreling lijken er borg voor te staan dat het een boeiend geheel zal worden.

Dit seminarie gaat door in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel op 8, 9 en 10 april. Wie meer informatie wil, kan terecht op volgend telefoonnummer 02/513.07.98 van *Jeugd en Muziek Vlaanderen*. Geert Stubbe

AD VALVAS

Geologie

• Za 15 maart om 10.00 u. Abituriëntendag in C200.

Bios

• Za 15 maart om 14.00 tot 17.00 u. Abituriëntendag: vrijwilligers mee te helpen om een woordje uitleg te geven nog steeds welkom.

• Woe 19 maart om 20.00 u. verkiezingsdebat na het bioseten. In de Zaal der Hallen.

• Do 20 maart om 12.00 u Post-TD-lunch (inschrijven op permanente). Om 14.00 u klassieke namiddag in de Fak. Om 22.00 u Sangria-avond met uitreiking van de sporttrofeeën.

LBK

• Do 13 maart om 21.00 u TD in het RC voor Alma III.

• Za 15 maart om 10.00 u abiturientendag in G 00.01. Er worden vrijwilligers gezocht die de abiturienten willen opvangen en begeleiden naar de Alma om 12.00 u.

Medica

• Do 13 maart om 20.30 u Debat-avond over AIDS, met prof. Desmyter en dr. Prinsen. In AG, Minderbroederstraat 17.

Politika

• Do 13 maart van 9 tot 17 u Verkiezingen Politika met tombola en vat. Uitslag om 22.30 u. In fakbar Politika, Tiensestraat.

Historia

• Ma 17 maart: presidiumvergadering om 20.00 in de Praatkamer. **Feestdriedaagse:** 72 uren non-stop van dinsdag 18 maart tot en met donderdag 20 maart.

• Di 18 maart: om 8.00 u jogging (verzamelen aan L & W). Om 14.00 u pingpongtoernooi in de Fak. Om 20.00 u Kwisavond in MSI.

• Woe 19 maart om 8.00 u ochtendwandeling. Om 9.00 u ontbijt in de Fak (inschrijven voor 17 maart). Om 14.00 u Play-offs van volley en finale badminton in het Squash-centek. Om 22.00 u. echte Oldies-TD met Radio Scorpio in Albatros.

Psychologie

• Do 13 maart om 21.45 u klassieke avond in de Shrink.

• Woe 19 maart om 20.30 u *De Pessu Psychomotor*-therapie door A. Pessu (USA). In het psychologisch instituut.

• Do 20 maart om 21.30 u Paas-eierenfuif in de Shrink.

Economische analyse

Vreemde studenten bron van inkomsten

Wanneer er vanuit studentenzijde gepleit wordt om het onderwijs meer toegankelijk te maken voor vreemde studenten, bijvoorbeeld door het afschaffen van het hoger inschrijvingsgeld dat een groot deel onder hen betaald, krijgen we zowel van de ministeriële als van de academische overheid te horen dat deze eis onredelijk is omdat vreemde studenten veel geld kosten aan de schatkist. Die bewering blijkt echter een flagrante miskenning te zijn van de realiteit: een recente kosten-baten-analyse over de buitenlandse studenten in België komt tot de conclusie dat vreemde studenten de schatkist geen geld kosten, maar integendeel een aardige stuiver opbrengen. De studie werd gevoerd door de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) en de Jong Europese Beweging (JEB), beiden van Gent. De ophefmakende resultaten van dit pionierswerk werden vorige week bekend gemaakt.

De academische overheid motiveert het hoger inschrijvingsgeld als volgt: aangezien wij voor een deel van de buitenlandse studenten geen staats-toelagen ontvangen, voelen we ons genoodzaakt om hen een hoger inschrijvingsgeld te vragen ter compensatie van de bijkomende kosten. Volgens deze studie blijkt deze laatste veronderstelling in tegenspraak te zijn met de realiteit, aangezien vreemde studenten meer geld binnen brengen dan ze kosten. De berekening is gebaseerd op wetenschappelijke enquêtes, officiële gegevens en studies. We volgen even de gedachtengang.

Uitgaven student

Vreemde studenten geven hier geld uit en zorgen dus voor inkomsten voor de Belgische economie. Maar hoeveel geeft een student uit? Het Hoger Instituut Van de Arbeid (HIVA) van de KUL heeft in '79 daarover een uitgebreide enquête gehouden. De totale uitgaven van de gemiddelde student bedroegen ongeveer 80.000 fr., vervoer niet inbegrepen. Om de huidige studiekosten te berekenen dient dit bedrag natuurlijk geïndexeerd te worden. Van '79 tot '86 is de index met zo'n goeie 50% gestegen. Gemakkelijkheidshalve neemt de studie 50% als norm, waardoor de studiekosten, exclusief vervoer, 120.000 fr. bedraagt.

Voor de buitenlandse student wordt de faktor vervoer afzonderlijk in aanmerking genomen: voor een EG-student liggen die gemiddeld veel hoger dan voor de derde-wereld-student die normaal kontinu in de universiteitsstad verblijft, moeten extra weekendkosten aangerekend worden. Zowel voor het vervoer als voor het weekendverblijf van de buitenlandse student wordt een minimumbedrag van 20.000 fr. per jaar aangerekend, zijnde 40 weken à 500 fr. De

raming van het HIVA, geïndexeerd (= 120.000 fr.) plus het vervoer of de vervangende weekendkost (= 20.000 fr.) brengt de totale uitgave op 140.000 fr. per jaar.

De hypothese dat dit een absoluut minimumbedrag is, wordt gestaafd door een enquête van de KUL. Die kwam tot de conclusie dat de jaarlijkse uitgaven van de studenten uit ontwikkelingslanden in 1982 opliepen tot 170.000 fr., geïndexeerd is dat 200.000 fr., terwijl de uitgaven van de studenten uit geïndustrialiseerde landen geschat werden op gemiddeld 195.000 fr., geïndexeerd 230.000 fr.

Inkomsten staatskas

Als minimumhypothese wordt in de studie gesteld dat de uitgaven voor de buitenlandse student variëren, naargelang de situatie, van 140.000 fr. tot 200.000 fr. Dat is het bedrag dat door de buitenlandse student wordt uitgegeven, het is geld dat ze van hun land meebrengen. In economische termen vertaald noemt men dit invoer van deviezen. In een recente studie van het Westvlaams Economisch Studiebuureau onderzoekt prof. Baredge van de universiteit van Aix-en-Provence het effect van de deviezeninvoer van toeristen. Hij komt tot het besluit dat het bedrag van de deviezeninvoer met 2,5 à 3 moet vermenigvuldigd worden om het economische effect ervan op het bruto nationaal product (BNP = totale jaarlijkse productie van goederen en diensten in een land) te bepalen. Indien we het minimum nemen, wordt het economische effect op het BNP: 140.000 tot 200.000 fr. \times 2,5 = 350.000 à 500.000 fr.

Dit is dus het globale effect op de Belgische economie, maar wat vloeit daarvan nu naar de staatskas? Volgens de weekberichten van de Kredietbank van januari 1986 bedraagt het totale beslag door de overheid op het

BNP (d.w.z. verschillende belastingen, sociale zekerheidsbijdrage, enz.) ongeveer 46%. Dit betekent dat er per vreemde student van de 350.000 à 500.000 fr. (totaal effect op BNP) ongeveer 161.000 à 230.000 fr. in de staatskas terecht komt. Op langere termijn moet nog rekening gehouden worden met de kontrakten die de vreemde studenten hier na hun studie aangaan. Het is moeilijk, aldus de studie, om precies te berekenen wat dat voor de staatskas betekent, maar inkomsten van 20.000 fr. per jaar voor de student die hier een opleiding genoot, lijkt een minimum. De totale inkomsten voor de staatskas van een jaar opleiding van een buitenlandse student(e) bedragen minimaal 181.000 à 250.000 fr.

Uitgaven staatskas

De staats-toelagen van bijvoorbeeld een kandidatuurstudent geneeskunde en diergeneeskunde, waar nogal veel buitenlandse studenten zitten, bedraagt dit jaar 328.000 fr. Dit bestaat voor 40% uit vaste kosten en voor 60% uit variabele kosten. Omdat buitenlandse studenten bijkomende studenten zijn moet er enkel rekening gehouden worden met de variabele kost, of 196.800 fr.

Binnen het geheel van variabele kosten moeten ook de baten worden bepaald die terugvloeien naar de schatkist. De variabele kosten bestaan voor 70% (= 137.760) uit personeelskosten en voor 30% (= 59.040) uit niet-personeelskosten. Van de niet-personeelskosten vloeien via de belastingen een deel terug naar de schatkist: 20% belastingen lijkt een minimum, zodat ten hoogste 59.040 fr. \times 80% = 74.232 fr. als netto uitgave kan worden beschouwd.

Van de personeelskosten (137.760) vloeit, via inkomstenbelastingen en via verminderde uitgaven in de werkloosheidssector een veel groter deel terug naar de schatkist. Op het 16e Vlaams Wetenschappelijke Economische Kongres in 1983 was iedereen het erover eens dat de netto-kostprijs van een tewerkgestelde bij de overheid (en dus ook bij de unief) beneden de 20% ligt. De netto-uitgave voor personeelskosten bedraagt aldus 137.760 \times 20% = 27.552 fr. De netto-kostprijs voor de schatkist van een vreemd student, zowel voor de niet-personeelskosten als voor de personeelskosten, bedragen respectievelijk 47.232 fr. + 27.552 fr. = 74.784 fr.

Racisme?

Als conclusie stelt de studie dat de maximum uitgaven voor de staat 72.784 fr. bedragen, terwijl de minimum-inkomsten voor de staat variëren van 181.000 à 250.000 fr. Jaarlijks brengt een vreemde student minimum zo'n 100.000 fr. op voor de schatkist. Vorig jaar telde België ongeveer 12.000 vreemde studenten, zodat zij samen meer dan 1 miljard opleverden aan de schatkist. Bovendien wordt aan een groot aantal vreemde studenten een bijkomend inschrijvingsgeld gevraagd dat varieert van 150.000 tot 250.000 fr., waardoor de 'winst' per student zo eventjes tot 300.000 à 350.000 fr. oploopt. De slotconclusie zal onderzocht worden al duidelijk geworden zijn: wie voortaan nog beweert dat vreemde studenten de schatkist veel geld kosten, heeft geen oog voor de realiteit.

Tot slot nog enkele opmerkingen. Het debat over de juistheid van de cijfers kan nu beginnen, alhoewel er niet zo veel te bediscussieren valt: de inkomsten voor de staat als gevolg van vreemde studenten werden onderschat, terwijl de staatsuitgaven eerder overschat werden. Bovendien kan men de gebruikte cijfers en gegevens van de aangehaalde studies bijzonder moeilijk bekritisieren daar ze uit een onverdachte hoek komen: KUL, Economisch kongres, Kredietbank,...

Tenslotte blijft er een belangrijke, tot nu toe onbeantwoorde vraag. Terwijl op verschillende vlakken in de maatschappij economische regels en studies de gang van zaken bepalen, en daarbij nogal wat verworvenheden en idealen van de kaart vegen, blijkt men op het gebied van vreemde studenten voor precies diezelfde economische analyse geen oog te hebben. We kunnen ons bijgevoel moeilijk van de indruk dat het huidige beleid inzake vreemde studenten eerder op een racistische leest geschoeid is.

Of zullen de beleidsvoerders straks in koor zingen: 'Wir haben es nicht gewusst'?

Marc Sys

AGENDA

Donderdag 13 maart

- 20.00 u. LEZING *Grote denkers in het oosten: Al Ghazali* door prof. U. Vermeulen. In L & W 8ste verdieping. Org. Inforiënt. Inkom 50 fr.
- 20.00 u. LITERATUUR Prof. G. Adé over *Nederlands experimenteel proza*. In 't Stuc. Org. Universitaire Werkgroep Literatuur.
- 20.00 en 22.15 u. FILM *Is er vrijheid onder de sluis?* (Iran) en *De ware revolutie* (Eritrea) in het kader van *Vrouwen van overal*. In: Sencie-instituut. Dagkaart 60 fr.
- 20.30 u. DEBAT Debatavond over *AIDS* met prof. Desmyter (viroloog) en dr. Prinsen (voorzitter stichting Aids Gezondheidszorg). In AG, Minderbroederstraat 17. Org. Medica.
- 20.30 u. FILM *Edipo Re* (Pasolini-retrospektieve). In Vlaamse Leergangen, Boekhandelstraat 9. Org. DAF. Inkom 80/100.
- 21.00 u. KONCERT *Sloth* (New York) en *Company of State*. In 't Stuc. Org. J.J. Records - Stadsverschijnselen. Inkom 150/180 fr.
- 22.30 u. FILM *I Fiore Delle Mille e Una Notte* (Pasolini-retrospektieve). In Vlaamse Leergangen, Boekhandelstraat 3. Org. DAF. Inkom 80/100.

Vrijdag 14 maart

- 14.00 u. SCHAAKTOERNOOI *ISOL-ISAVUB* ISOL neemt het op tegen de internationale studentenorganisatie van de VUB. In zaal ISOL.
- 19.00 u. KONCERT *Rock Rally 1986 Proselektie*. In 't Stuc. Org. Humo. Inkom 120/150.
- 20.00 en 22.15 u. FILM *Gedann met lachen* (Peru) en *Valstrik der vrijheid* (Peru) in het kader van het festival *Vrouwen van overal*. In Mgr. Sencie-instituut. Dagkaart 60 fr.
- 20.30 u. FILM *Teorama* (Pasolini-retrospektieve). In Vlaamse Leergangen, Boekhandelstraat 3. Org. DAF. Inkom 80/100.
- 22.00 u. FUIF Om het schaaktornooi in ISOL tot een goed einde te brengen is er natuurlijk een fuif. In Zaal ISOL.
- 22.30 u. FILM *Il Vangelo Secundo Matteo* (Pasolini-retrospektieve). In Vlaamse Leergangen, Boekhandelstraat 3. Org. DAF. Inkom 80/100.

Zaterdag 15 maart

- 22.00 u. PARTY *Zairese Party* met speciale attracties. In zaal ISOL.

Zondag 16 maart

- 11.00 u. KONCERT *Hans Mamlingtrio*. In Gotische zaal van het Stadhuis. Inkom 100/50. Org. Kult. Centr. Romaanse Poort.

Maandag 17 maart

- 20.00 u. COCTAIL-EVENING in ISOL. Org. ISOL International Festival. Inkom gratis.
- 20.30 u. TEATER *Il Cortile* van Sosta Palmizi in het kader van L'Avanguardia Italiana. In 't Stuc. Org. V.T.C. Inkom 150/200.
- 20.30 u. FILM *Medea* (Pasolini-retrospektieve). In Vlaamse Leergangen, Boekhandelstraat 3. Org. DAF. Inkom 80/100.
- 22.30 u. FILM *Le Streghe* (Pasolini-retrospektieve). In Vlaamse Leergangen, Org. DAF. Inkom 80/100.

Dinsdag 18 maart

- 12.00 u. VERKOOP *Passelerenverkoop* ten voordele van een medisch project in bevrijd gebied van El Salvador. In Alma 3. Org. AIB.
- 20.00 u. MUSIC-NIGHT *The Sound of North and South*. In ISOL. Org. ISOL International Festival. Inkom gratis.
- 20.15 u. TONEEL *De uitzondering en de regel* (B. Brecht). Door K.I. Nieuwe Scene. In Stadsschouwburg. Inkom 250/200. Org. Cultureel Centrum Romaanse Poort.
- 20.15 u. KONCERT *Universitair symfonisch orkest* o.l.v. M. Goossens, solist: André Van Driessche, met o.a. Beethoven, Grieg, Mozart, Schubert. In Grote Aula. Inkom 80 studenten; 120 fr. V.v.k.: Krakenstraat 3.
- 20.30 u. TEATER *Verdi Sponde* van Padiglione; in het kader van L'Avanguardia Italiana. In 't Stuc. Org. V.T.C. Inkom 150/120.
- 20.30 u. FILM gesprek met *Rinaldo Rinaldi* (Pasolini-retrospektieve). In Kansel. Org. DAF.
- 22.30 u. FILM *I Raconti Di Canterbury* (Pasolini-retrospektieve). In Vlaamse Leergangen. Org. DAF. Inkom 80/100.

Woensdag 19 maart

- 12.00 u. VERKOOP *Passelerenverkoop* ten voordele van een medisch project in bevrijd gebied van El Salvador. In Sedes. Org. AIB.
- 12.00 u. KONCERT *Bijzonder concert in de reeks fakulteitkoncerten* met kretales van 4 in opdracht geschreven werken: M. Verhagen, W. Westerlinck, R. D'Haene, K. Goeyvaerts. In MSI 03.18.
- 14.30-15.30 u. VOORDRACHT *Literair cabaret n.p.k.: In den beginne was er het woord en God... schiep*. In De Kansel, Munstraat 15.
- 15.00 u. LEZING *Federalism vs. State Rights in the USA* door K. Lenaerts. In L & W 8ste verdieping. Org. American Studies.
- 18.00 u. FOODFESTIVAL Een variëteit van schotels bereid door onze eigen foreign students. In Alma II. Org. International Festival.
- 20.00 u. LEZING *El Salvador, Kristenen in de revolutie* door R. Ponsele. In Grote Aula. Org. El Salvador Komitee, Kristenen voor het Socialisme, Kerkrkristische Kristenen.
- 20.30 u. TONEEL *Obscene Fables* (Dario Fo). Door J. Decler. In stadsschouwburg. Inkom 300/250/200. Org. vzw Laet Me Niet Lachen.
- 20.30 u. FILM *Comizi d'Amore* (Pasolini-retrospektieve). In Vlaamse Leergangen. Org. DAF. Inkom 80/100.
- 22.30 u. *Il Decameron* (Pasolini-retrospektieve). In Vlaamse Leergangen. Org. DAF. Inkom 80/100.

Donderdag 20 maart

- 20.00 u. FILM eksploratiefilms *Mysteriusus Brazilië* (L. Debruyne). In Aud. Minnepoort, Koning Albertlaan. Org. Cultureel Centrum Leuven.
- 20.00 u. LEZING *Grote denkers in het Oosten: Marmonides* door prof. L. Dequeker. In L & W 8ste verdieping. Org. Inforiënt. Inkom 50 fr.
- 20.00 u. LITERATUUR *Leuven Literair 4*. Voordracht en muziek. Eregast: B. Decorte. Org. Doseflekking, Leuvens Schrijversakademie, Universitaire Werkgroep Literatuur. Inkom 40 fr.
- 21.00 u. PARTY International Students Party met *Ca Va Prima*. In ISOL. Org. ISOL International Festival. Inkom gratis.

Vrijdag 21 maart

- 21.00 u. MUZIEK-VIDEO *The Bollock Brothers, Nick Cave e.a.* In 't Stuc. Org. The Foundation, 't Stuc. Inkom 80/100.